

พุทธสถาน ลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

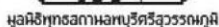
ฉบับที่ ๓/๒๕๖๑ ประจำเดือนกรกฎาคม-สิงหาคม พ.ศ.๒๕๖๑

SISBN

เมื่อเรารวมกำลังกันทั้งชาติ
ย่อมสามารถช่วยไทยให้ปัญหา
ฉะฉานแรงหลอมรวมร่วมปัญญา
จักนำพาชาติตนรอดพ้นภัย

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า คณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่

ພຸດຣສາບລພບຸຣີສຸວຣຣນນຸມີ

โครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

โครงการพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ ได้มีการจัดทำวารสารขึ้น เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร ความก้าวหน้าของโครงการพุทธสถานฯ ให้พุทธศาสนิกชนได้รับทราบ ซึ่งวารสารฉบับนี้เป็นฉบับที่ ๓

ก่อนอื่นเลยก็ขอแสดงความยินดีกับ ประเทศฝรั่งเศสแชมป์ฟุตบอลโลก ๒๐๑๘ อย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตามการแข่งขันเป็นเพียงเกมสัปดาห์ ดูฟุตบอลจบแล้ว ลองย้อนกลับมาคิดว่าเราได้อะไรจากการดูฟุตบอลในครั้งนี้บ้าง? คำตอบจากหลายๆท่านพบว่า เราได้ความสุข และแนวคิดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ความสามัคคีของผู้เล่นในทีม รวมถึงความสามัคคีของคนในประเทศที่ร่วมกันส่งแรงเชียร์แรงใจให้ประเทศของตนเอง หรือประเทศที่ตนรัก บางท่านดีใจ บางท่านเสียใจกับผลการแข่งขันในครั้งนี้ ผู้ชนะหมั่นฝึกซ้อมตั้งตนให้ดีสม่ำเสมอ ก็ยังคงเป็นผู้ชนะต่อไปได้ วันนี้แพ้สักวันถ้าเรามีความพยายามความสำเร็จคงอยู่ไม่ไกล เมื่อล้มก็ต้องลุก เมื่อลุกก็ต้องวิ่ง วิ่งไปข้างหน้าอย่าเสียเวลา กับเรื่องในอดีต

ดังที่ท่าน ว.วชิรเมธี ท่านกล่าวไว้ว่า “ชีวิต สั้นมาก จงอย่าเสียเวลา กับเรื่อง ระหว่างทางเล็กๆน้อยๆ จนหลงลืมเป้าหมายที่เรอตั้งใจ และต้องเค็มพันกับมันด้วยชีวิต ดังนั้น เวลาออกเดินแล้วเจอโคลน เราไม่จำเป็นต้องลุยเสมอไป กระโดดข้าม หรืออ้อมผ่านไปก็ได้ เวลากรวดกระเด็นเข้าในรองเท้า เราไม่จำเป็นต้อง ถัดเท้าทิ้ง (หมายถึงล้มเลิกสิ่งที่ตั้งใจทำ) แค่อถอดรองเท้า สะบัดกรวดออก สวมรองเท้าใหม่ แล้วก็เดินต่อไป”

สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกท่านสู้อย่างมีความหวัง ด้วยกำลังใจและสติที่มุ่งมั่น สักวันจะเป็นของเรา

คณะผู้จัดทำ

บรรณาธิการที่ปรึกษาและอำนวยการ ท่านเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชานาถ (อลงกต ติกุขปญโญ)

ประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ พระครูภัทรปัญญาธู (เอก ภทฺทปญโญ)

บรรณาธิการ พันเอกประชุม สุขสำราญ

กองบรรณาธิการ พันเอกศรัณย์ภูมิ ผู้พิง คุณประจวบญ ทองสว่าง

และคณะทีมงานวารสารพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ที่ตั้ง ๑๖๕ หมู่ ๕ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี ๑๕๑๒๐

โทรศัพท์ : ๐๓๖-๑๖๑๑๐๐

โทรสาร : ๐๓๖-๑๖๑๑๔๕

อีเมลล์ : sps.lopburi@gmail.com

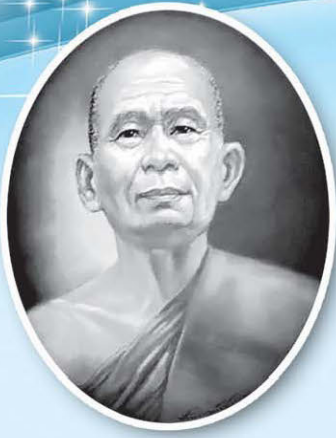
เว็บไซต์ : www.srisuvanabhumbuddhist.com

สารบัญ

Contents

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ศุข)	๓
พระพุทธรูปที่ประดิษฐานที่หอหลวงปู่พัน อจาโร	๔
พระมหากษัตริย์ไทย	๖
พุทธสังเวชนียสถาน “พุทธคยา”	๙
ศิลปะกับพุทธศาสนา	๑๓
กำเนิดเจ้าชายสิทธัตถะ	๑๔
วันอาสาฬหบูชา	๑๖
พระคุณแม่	๑๘
พาเที่ยว...วัดกวีศรารามราชวรวิหาร	๒๑
ข่าวกิจกรรมของคนสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี	๒๓
ธรรมะจากท่านเจ้าคุณฯ	๒๔
ธรรมนำสุข “ปล่อยวางได้ไร้ทุกข์”	๒๗
กิจกรรมในไตรมาสถัดไป	๒๘

สมเด็จพระสังฆราช

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (สุข)

สมเด็จพระสังฆราช (สุข) เป็นสมเด็จพระสังฆราชพระองค์ที่ ๒ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ สถิต ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ สันนิษฐานว่า มีพระชนมายุ เกิน ๘๐ ปี พระประวัติในตอนต้น ไม่ปรากฏหลักฐาน พระประวัติเมื่อครั้งกรุงธนบุรี ทรงเป็น พระราชาคณะที่พระญาณสมโพธิ์ อยู่วัดมหาธาตุฯ จนถึงปี พ.ศ. ๒๓๒๓ และได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็น พระธรรมเจดีย์

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าฯ ได้รับโปรดเกล้าฯ ให้เป็นที่ พระพนรัตน์ อันเป็นตำแหน่งรองสมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระสังฆราช (สุข) ขณะที่ทรงสมณศักดิ์ ที่พระพนรัตน์ ได้เป็นแม่กองชำระพระวินัยปิฎก ในครั้งที่มีการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งแรกของกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๓๑ ทรงรอบรู้แตกฉานในพระไตรปิฎก ทรงจัดระเบียบการสอบพระปริยัติธรรมเพื่อเป็นเปรียญ แบบ ๓ ชั้น คือ เปรียญตรี เปรียญโท และเปรียญเอก พระองค์ทรงเป็นพระราชอุปัชฌายาจารย์ ของพระราชวงศ์หลายพระองค์ด้วยกัน เช่นสมเด็จพระกรมพระราชวังบวรรมหาเสนานุรักษ์ สมเด็จพระนารายณ์รามาธิบดีฯ (นักร้องเอง) พระเจ้ากรุงกัมพูชา สมเด็จพระกรมพระราชวังบวรรมหาสุรสิงหนาท สมเด็จพระกรมพระราชวังบวรสถานพิมุข และเจ้านายพระองค์อื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก

ในสมัยของพระองค์ ได้มีการส่งสมณทูตไทยไปสืบข่าวพระศาสนา ณ ลังกาทวีป เป็นครั้งแรก ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๕๘ หลังจากที่ว่างเว้นมา ๖๐ ปี จากสมัยกรุงศรีอยุธยา

ทรงดำรงตำแหน่ง	พ.ศ. ๒๓๓๓-๒๓๕๘ ในรัชกาลที่ ๑-๒ รวมเป็นเวลา ๒๕ ปี
พระนามเดิม	สุข
พระฉายา	ไม่ปรากฏหลักฐาน
ประสูติ	ประสูติในสมัยกรุงศรีอยุธยา แต่ไม่ปรากฏหลักฐาน เอกสารต่างๆ ได้หายไป มาปรากฏหลักฐานตอนที่มาอยู่วัดสลัก (วัดมหาธาตุ) โดยมีสมณศักดิ์เป็น พระญาณสมโพธิ์ และได้เลื่อนสมณศักดิ์ขึ้นเป็น พระธรรมเจดีย์ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๒๓
ทรงสถาปนา	พ.ศ. ๒๓๓๓

พระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

วัยเยาว์

เกิดเมื่อวันอาทิตย์ ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๙ ปีฉลุ ตรงกับ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๒ ที่บ้านม่วงไข่ ตำบลพรหม อำเภอดงหลวง จังหวัดสกลนคร เป็นบุตรคนที่ ๕ ของเจ้าไชยกุมาร (เม้า) ในตระกูล “สุวรรณรงค์” อดีตเจ้าเมืองพรหมนิคม มารดาของท่านชื่อ นางนุ้ย พระอาจารย์ฝั้น ครั้นวัยเยาว์ มีความประพฤติเรียบร้อย นิสสัยโอบอ้อมอารี ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค ช่วยเหลือกิจการงานของบิดา มารดา โดยไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก

อุปสมบท

ครั้น อายุได้ ๒๐ ปี ท่านได้อุปสมบท เป็นพระภิกษุ ณ วัดสิทธิบังคม ตำบลไร่ อำเภอดงหลวง จังหวัดสกลนคร โดยมีพระครูเปื้อง เป็นอุปัชฌาย์ และเป็นผู้สอน การเจริญกรรมฐาน ตลอดพรรษาแรก ออกพรรษาแล้ว ท่านกลับมาทำนุ ที่วัดโพธิ์ทอง ซึ่งมีพระครูสกลสมณกิจ เป็นเจ้าอาวาส และวิปัสสนาจารย์ นำพระภิกษุฝั้น อาจาโร ออกธุดงค์ และเจริญภาวนา ในช่วงชีวิตบรรพชิตของหลวงปู่ ท่านได้ธุดงค์ยังสถานที่ต่างๆ เพื่อเผยแผ่พระธรรม คำสอน จนกระทั่งเป็นที่นับถือศรัทธาของญาติโยมจำนวนมาก และได้รับการยกย่องเป็น "อริยสงฆ์" องค์หนึ่ง ท่านมีศิษย์ที่เป็นพระผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบหลายรูป เช่น พระโพธิธรรมจารย์เถร (สุวัจน์ สุวโจ), สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (อัมพร อมฺพโร) เป็นต้น

พรเสถียร

การศึกษา

ท่านเข้าศึกษาชั้นประถมที่โรงเรียนวัดโพธิ์ชัย บ้านม่วงไข่ และเข้าไปศึกษาต่อกับพี่เขยที่เป็นปลัดขวา ที่อำเภอมือง จังหวัดขอนแก่น ช่วงนั้นที่แรกท่านอยากับราชการ แต่ต่อมาได้เห็นความเป็นอนิจจังของผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ จึงได้เปลี่ยนความตั้งใจ และได้เข้าบรรพชาเป็นสามเณรที่วัดโพธิ์ทอง บ้านบะทอง ซึ่งเป็นวัดมหานิกาย ต่อจากนั้นใน พ.ศ. ๒๔๖๓ จึงได้ถวายตัวเป็นศิษย์ของ พระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต และได้ขออุทิศเป็นธรรมยุติกนิกาย เมื่อวันที่ ๒๑ พ.ค. ๒๔๖๔ ที่วัดโพธิ์สมภารมณ จ.อุดรธานี โดยมีพระธรรมเจดีย์ (จูม พนฺธุโล) เป็นพระอุปัชฌาย์

๔ ม.ค. ๒๕๒๐ ณ วัดป่าอุดมสมพร ซึ่งถือเป็นอนุสรณ์สถานที่ สำคัญของท่าน สิริรวมอายุได้ ๗๘ ปี ๕๘ พรรษา พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เสด็จฯ ไปทรงทรงน้ำสพ พระราชทานหีบทองประกอบศพ จนถึงวันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้เสด็จฯ พระราชทานเพลิงศพเป็นการส่วนพระองค์ ในบริเวณที่พระราชทานเพลิงศพของพระอาจารย์ฝั้น ได้มีการสร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร สูง ๒๗.๕ เมตร ลักษณะเป็นเจดีย์ปลายแหลม ฐานกลม ขึ้นรูปด้วยกลีบบัวหุ้มฐานสามชั้น แต่ละกลีบบัวตกแต่งด้วยกระเบื้องเป็นรูปพระอาจารย์ต่างๆ ภายในเจดีย์มีรูปปั้นพระอาจารย์ฝั้นถือไม้เท้าขนาดเท่าองค์จริง มีตู้กระจกบรรจุเครื่องอัฐบริขารของท่าน

อัมสเตอร์

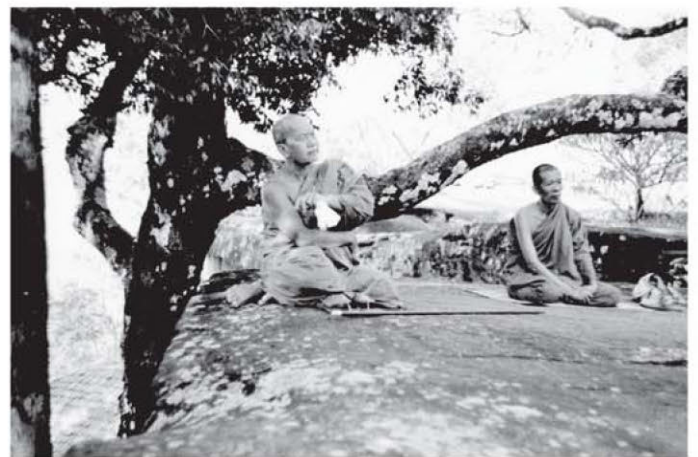
“ ทุกคนจะต้องข้ามมหาสมุทรสงครามสักวันหนึ่ง คือ การต่อสู้กับมัจจุราช เมื่อถึงเวลานั้นแต่ละคนจะต้องสู้เพื่อตนเอง และต้องสู้โดยลำพัง ผู้ที่สู้ได้ดีก็จะไปดี คือไปสู่สุคติ ผู้ที่เพลียงพล้าก็จะไปร้าย คือไปสู่ทุกข์ อาวุธที่ใช้ต่อสู้มีเพียงสิ่งเดียว คือ “สติ” ซึ่งจะสร้างสมได้ด้วยการเจริญภาวนาเท่านั้น ”

“ บุญกุศลนั้นก็ไม่ใช่อื่นไกล ก็ได้แก่ทานบารมี ศีลบารมี ภาวนาบารมีนี้แหละทาน ก็รู้อยู่แล้ว คือการสละ หรือ การละการวางผู้ใดละมาก วางได้มาก ก็เป็นผลานิสงส์มากผู้ใดวางได้น้อย ละได้น้อย ก็มีผลานิสงส์น้อย มัจจุริยะความตระหนี่เหนียวแน่น นี่แหละ คือความโลภ ต้องสละเสีย ให้เป็นผู้บริจาคนั้น บริจาคทรัพย์สมบัติ วัตถุทั้งหลายเหล่านั้นละ ไม่ใช่อื่นไกลแปลว่า ทะนุบำรุงตน เหมือน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านจะสำเร็จมรรคผล ท่านก็ได้สร้างบารมีมา คือทานบารมีอันนี้ นี่ให้เข้าใจไว้ ท่านเป็นเครื่องเสียบของเร เมื่อเราได้ทำไว้พอแล้วเราจะเดินทางไกล เราก็ไม่ต้องกลัวอดกลัวอยาก กลัวทุกข์กลัวยากของเก่าเราได้ทำมาไว้ ถ้าอะไรเราไม่ได้ทำไว้ อยากได้ มันก็ไม่ได้ ถ้าได้ทำไว้แล้วสร้างไว้แล้ว ไม่อยากได้ มันก็ได้ นี่แหละทานบารมี เหตุนี้ให้พากันเข้าใจ ”

“ ศีลบารมีละ คนเราเพียงแต่รับศีลไม่ได้รักษาศีล เข้าใจว่า ศีลนั้นเป็นของพระเจ้าพระไม่ให้แล้ว ก็ว่าเราไม่ได้ ศีลอย่างนี้ เป็นศีลพหุปรมาส เพียงแต่ลบล้างศีลแท้ที่จริงนั้น ศีลของเรา เกิดมาพร้อมกับเรา ศีลห้าบริบูรณ์ ตั้งแต่เกิดขาสอง แขนสอง ศีรษะหนึ่ง อันนี้คือตัวศีลห้า เราได้จากมารดาของเรา เกิดมาก็มีพร้อมแล้ว เมื่อเรามีศีลห้าบริบูรณ์อย่างนี้ ก็ให้เรารักษานั่นแหละ รักษากายของเรา รักษาวาจา รักษาใจให้เรียบร้อยอย่าไปกระทำโทษน้อย

ใหญ่ ทางกาย ทางวาจา ทางใจของเรา โทษห้าคืออะไร คือ ปาณาติปาตา ท่านให้งดเว้น อย่าไปทำ นั่นเป็นโทษ ไม่ใช่ศีลอทินนาทานา นั่นก็เป็นโทษ ไม่ใช่ศีลกาเมสุมิฉาจารา นั่นก็ไม่ใช่ศีล เป็นแต่โทษมูสาวาทา ท่านให้งดเว้น มันเป็นโทษ ไม่ใช่ศีลสุราเมรยมชฺช อันนี้ก็เป็นแต่โทษถ้าเราไม่ได้ทำความผิดอย่างนี้ อยู่ที่ไหนเราก็มีศีล อยู่ในป่าในดง ก็มีศีล อยู่ในรถในรา เราก็มีศีลให้เข้าใจศีลตามนี้ ที่คอยจะรับจากพระ นั่นไม่ใช่ ท่านก็บอกว่า อย่าไปทำ ห้าอย่างนั้นให้ละเว้น เมื่อเราละเว้นแล้ว อยู่ที่ไหนก็มีศีล เราก็เป็นคนบริสุทธิ์ บริบูรณ์ ศีลห้า อย่างนั้น เราไม่อยากจะ ไม่ปรารถนาเหตุอันใด จึงว่าไม่อยากได้ พิจารณาดูซิ สมมติว่ามีคนมาฆ่า หรือ มาฆ่าที่มาน้อง ญาติพงษ์ ของเรา เราดีใจไหมละ เราไปฆ่าเขาละ เขาดีใจไหม พิจารณาดูซิ เราไม่ต้องการอย่างนั้นไม่ใช่หรือถ้าเราไม่ทำอย่างนั้นแล้ว โทษของเรา ก็ไม่มี เกิดมาอายุก็ยืนนาน ไม่ตายแต่น้อย ก็เพราะเราไม่ได้ทำปาณาติปาตไว้ในหลายภพหลายชาติแม้ในชาตินี้ก็เหมือนกัน เราฟังธรรม ก็ฟังในชาตินี้ แล้วก็ปฏิบัติในปัจจุบันนี้ เราไม่ต้องคำนึงถึงอดีตอนาคต เรากำหนดให้รู้เดี๋ยวนี้ เรานั่งอยู่ที่นี่ ก็เป็นศีลอยู่ นี่ข้อสำคัญ ”

แหล่งที่มา : วิกีพีเดีย สารานุกรมเสรี
จาก <https://th.wikipedia.org>

พระมหากษัตริย์ไทย

พระบาทสมเด็จพระบรมราชพงษเชษฐมหันต์ พระพุทธเลิศหล้านภาลัย

พระมหากษัตริย์ไทยรัชกาลที่ ๒ ในราชวงศ์จักรี มีพระนามเดิมว่า จิม (สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร) พระราชสมภพเมื่อวันพุธ ขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๔ ปีฉลู เวลาเช้า ๕ ยาม (๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๓๑๐) สวรรคต ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๖๗ ครองราชย์ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๓๕๒ - ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๖๗ ขณะมีพระชนมายุได้ ๕๖ พรรษา เป็นพระราชโอรสพระองค์ที่ ๔ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช

พระนามเต็ม

หลังพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชเสด็จสวรรคต เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทรได้สืบทอดบัลลังก์ในทันทีพร้อมด้วยพระนามชั่วคราวว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร กรมพระราชวังบวรสถานมงคล ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นราชประเพณีว่าพระมหากษัตริย์ที่ยังไม่ได้ผ่านพิธีพระบรมราชาภิเษกจะได้รับพระอิสริยยศชั่วคราวเป็น สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแทน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยมีพระนามเต็มเมื่อทรงรับการบรมราชาภิเษกแล้วว่า พระบาทสมเด็จพระบรมราชาธิราชรามาธิบดี ศรีสินทรบรมมหาจักรพรรดิราชาธิบดินทร์ ธรณินทราธิราช รัตนากาศภาสกรวงศ์ องค์ปรมาธิเบศ ศรีภูวเนตรวรนายก ดิลกรัตนราชชาติอาชวศรีย สมุทัยโรมนต์ สากลจักรวาฬาธิเบศร สุริเยนทราธิบดินทร์ หริหรินทรา ธาตูปติ ศรีวิบูลยคุณอนันยฐ อุทริราเมศวรมหันท บรมขรรมิกราชธิราชเดโชชัย พรหมเทพาติเทพนฤบดินทร์ ภูมินทรปรมาธิเบศ โลกเชษฐวิสุทธิรัตนมกุฎประกาศ คตามหาพุทธางกูรบรมบพิตร พระพุทธเจ้าอยู่หัว ซึ่งเหมือนกับพระปรมาภิไธยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกทุกตัวอักษรเนื่องจากในเวลานั้น ยังไม่มีธรรมเนียม ที่จะต้องมีพระปรมาภิไธยแตกต่างกันในแต่ละพระองค์

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ออกพระนามรัชกาลที่ ๒ ว่า พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ตามนามของพระพุทธรูปที่ทรงโปรดให้สร้างอุทิศถวาย และต่อมาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนสร้อยพระนามเป็น "นภลัย" และเฉลิมพระปรมาภิไธยใหม่เป็นพระบาทสมเด็จพระบรมราชพงษเชษฐ มหเศรษฐนทร ไตรเสวตรคชาดิศรมหาสวามินทร์ สยารัษฎินทรวโรดม บรมจักรพรรดิราชพิลาสาดาราธิราช บรมนารถบพิตร พระพุทธเลิศหล้านภาไลย

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้เฉลิมพระนามใหม่เป็นพระบาทสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราลงกูร พระพุทธเลิศหล้านภาลัย

ครองราชสมบัติ

เมื่อถึงวันที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๓๕๒ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชเสด็จสวรรคตด้วยพระโรคชรา ขณะมีพระชนมายุได้ ๗๑ พรรษา นับเวลาในการเสด็จครองราชย์ได้นานถึง ๒๗ ปี สมเด็จพระเจ้าลูกยาเธอ เจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร กรมพระราชวังบวรสถานมงคล จึงได้เสด็จขึ้นทรงราชย์สืบพระราชสันตติวงศ์เป็นพระมหากษัตริย์องค์ที่ ๒ แห่งราชวงศ์จักรี

การพระราชพิธีบรมราชาภิเษกในรัชกาลที่ ๒ ได้ย้ายมาทำพิธีที่หมู่พระที่นั่งจักรพรรดิพิมาน เนื่องจากพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทซึ่งสร้างขึ้นแทนพระที่นั่งอมรินทราภิเษกมหาปราสาทอันเป็นสถานที่ทำพิธีปราบดาภิเษกของพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกนั้นใช้เป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมศพพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกอยู่ ในรัชกาลต่อ ๆ มาจึงใช้หมู่พระที่นั่งจักรพรรดิพิมานเป็นสถานที่จัดการพระราชพิธีบรมราชาภิเษกและใช้พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาทเป็นสถานที่ตั้งพระบรมศพ หลังจากเสร็จพระราชพิธีบรมราชาภิเษก พระองค์จึงเสด็จเลียบพระนคร โดยกระบวนพยุหยาตราตามโบราณราชประเพณี

พระปรีชาสามารถ

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยทรงพระปรีชาสามารถในศิลปกรรมด้านต่างๆ หลายสาขา ดังจะขอยกตัวอย่างต่อไปนี้

ด้านกวีนิพนธ์

พระองค์มีพระราชนิพนธ์ที่เป็นบทกลอนมากมาย ทรงเป็นยอดกวีด้านการแต่งบทละครทั้งละครในและละครนอก

มีหลายเรื่องที่มีอยู่เดิมและทรงนำมาแต่งใหม่เพื่อให้ใช้ในการแสดงได้ เช่น รามเกียรติ์ อุณรุท และอิเหนา โดยเรื่องอิเหนานี้ เรื่องเดิมมีความยาวมาก ได้ทรงพระราชนิพนธ์ใหม่ตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นเรื่องยาวที่สุดของพระองค์ วรรณคดีสโมสรในรัชกาลที่ ๖ ได้ยกย่องให้เป็นยอดเยี่ยมละครร่ำที่แต่งดี ยอดเยี่ยมทั้งเนื้อความ ทำนองกลอนและกระบวนการเล่นทั้งร้องและรำ นอกจากนี้ยังมีละครนอกอื่น ๆ เช่น ไกรทอง สังข์ทอง ไชยเชษฐ์ หลวิชัยลาวี มณีพิชัย สังข์ศิลป์ชัย ได้ทรงเลือกเอาของเก่ามาทรงพระราชนิพนธ์ขึ้นใหม่บางตอน และยังทรงพระราชนิพนธ์บทพากย์โขนอีกหลายชุด เช่น ชุดนางลอย ชุดนาคบาศ และชุดพรหมาศตร์ ซึ่งล้วนมีความไพเราะซาบซึ้งเป็นอมตะใช้แสดงมาจนทุกวันนี้

ด้านปฏิมากรรม

ทรงส่งเสริมงานช่างด้านหล่อพระพุทธรูป และทรงพระราชอุดหนุนปั้นหุ่นพระพักตร์ของพระพุทธรธรรมสิทธราชโลกธาตุดิลก พระประธานในพระอุโบสถวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร อันเป็นพระพุทธรูปที่สำคัญยิ่งองค์หนึ่งของไทยด้วยพระองค์เอง ซึ่งลักษณะและทรวดทรงของพระพุทธรูปองค์นี้เป็นแบบอย่างที่ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นใหม่ในรัชกาลที่ ๒ นี้เอง ส่วนด้านการช่างฝีมือและการแกะสลักลอยในรัชกาลของพระองค์ได้มีความเจริญก้าวหน้าไปอย่างมาก และพระองค์เองก็ทรงเป็นช่างทั้งการปั้นและการแกะสลักที่เชี่ยวชาญยิ่งพระองค์หนึ่งยากที่จะหาผู้ใดทัดเทียมได้ นอกจากฝีมือพระหัตถ์ในการปั้นพระพักตร์พระพุทธรธรรมสิทธราชโลกธาตุดิลกแล้ว ยังทรงแกะสลักบานประตูพระวิหารพระศรีศากยมุนี วัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร คู่หน้าด้วยพระองค์เองร่วมกับกรมหมื่นจิตรภักดี และทรงแกะหน้าหุ่นหน้าพระใหญ่และพระน้อยที่ทำจากไม้รักคู่หนึ่งที่เรียกว่าพระยารักใหญ่ และพระยารักน้อยไว้ด้วย

ด้านดนตรี

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยมีพระปรีชาสามารถในด้านนี้ไม่น้อยไปกว่าด้านละครและฟ้อนรำ เครื่องดนตรีที่ทรงถนัดและโปรดปราน คือ ซอสามสาย ซึ่งซอคู่พระหัตถ์ที่สำคัญได้พระราชทานนามว่า "ซอสายฟ้าฟาด" และเพลงพระราชนิพนธ์ที่มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีคือ "เพลงบุหลันลอยเลื่อน" หรือ "บุหลัน (เลื่อน) ลอยฟ้า" แต่ต่อมามักจะเรียกว่า "เพลงทรงพระสุบิน" เพราะเพลงนี้มีนิมิตมาจากพระสุบิน (ฝัน) ของพระองค์เอง โดยเล่ากันว่าคืนหนึ่งหลังจากได้ทรงซอสามสายจนดึก ก็เสด็จเข้าที่บรรทมแล้วทรงพระสุบินว่า ได้เสด็จไปยังดินแดนที่ สวยงามดุจสวรรค์ ณ ที่นั่น มีพระจันทร์อันกระจ่างได้ลอยมาใกล้พระองค์ พร้อมกับมีเสียงทิพยดนตรีอันไพเราะยิ่ง ประทับแน่นในพระราชหฤทัย ครั้นทรงตื่นบรรทมก็ยังทรงจดจำเพลงนั้นได้ จึงได้เรียกพนักงานดนตรีมาต่อเพลงนั้นไว้ และทรงอนุญาตให้นำออกเผยแพร่ได้ เพลงนี้จึงเป็นที่แพร่หลายและรู้จักกันกว้างขวางมาจนทุกวันนี้

เสด็จสวรรคต

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยทรงพระประชวรด้วยโรคพิษไข้ ทรงไม่รู้สีกพระองค์เป็นเวลา ๘ วัน พระอาการประชวรก็ได้ทรุดลงตามลำดับ และเสด็จสวรรคต เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๓๖๗ สิริพระชนมายุได้ ๕๗ พรรษา และครองราชย์สมบัติได้ ๑๕ ปี

พุทธสังเวชนียสถาน

พุทธคยา คือคำเรียกกลุ่มพุทธสถานสำคัญใน อำเภอคยา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นพุทธสถานที่มีความสำคัญที่สุด ๑ ใน ๔ แห่ง ของชาวพุทธ เนื่องจากเป็นที่ตั้งของสถานที่ตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธสังเวชนียสถานที่มีความสำคัญที่สุดของชาวพุทธทั่วโลก ปัจจุบันบริเวณพุทธศาสนสถานอันเป็นที่ตั้งของสถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า วัดมหาโพธิ์ อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการร่วม พุทธ-ฮินดู

ที่ตั้งพุทธคยา

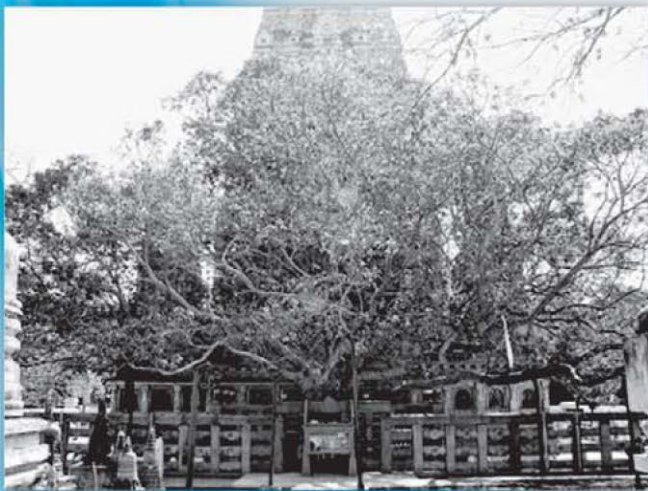
ปัจจุบันพุทธคยามีชื่อเรียกอีกชื่อว่า วัดมหาโพธิ์ (อังกฤษ: Mahabodhi Temple) ตั้งอยู่ที่จังหวัดคยา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย ห่างจากริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา ๓๕๐ เมตร อดีตตำบลที่ตั้งพุทธคยาชื่อว่า อูเรลเวลาเสนาณิกม ปัจจุบันเพี้ยนมาเป็น อูเรล ในปัจจุบันพุทธคยาอยู่ในความดูแลของคณะกรรมการร่วม พุทธ-ฮินดู และพุทธคยาได้รับการยกย่องจากองค์การยูเนสโก UNESCO ให้เป็นมรดกโลก ประเภทมรดกทางวัฒนธรรม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕

พุทธคยาในสมัยพุทธกาล

ในสมัยพุทธกาล พุทธคยา อยู่ในดินแดนที่เรียกกันว่าชมพูทวีป ตั้งอยู่ในหมู่บ้านนิคมชื่อว่าอูเรล ในแคว้นมคธ เป็นสถานที่ ๆ ร่มรื่นเป็นรมณียสถาน สะดวกด้วยโจรคาม เหมาะแก่การบำเพ็ญเพียรทางจิต สภาพของพุทธคยาในสมัยพุทธกาลอาจจะพิจารณาได้จากพุทธพจน์ในพระไตรปิฎก ที่ได้ตรัสกับโพธิราชกุมาร ในโพธิราชกุมารสูตร ราชวรค มัชฌิมนิคาय มัชฌิมปิณณาสก์ ซึ่งพระพุทธองค์ได้ทรงพรรณนาถึงตำบลอูเรลเวลาเสนาณิกมไว้ว่า “ ราชกุมาร เรานั้นเมื่อหลีกไปจากสำนักอุทกผู้รามบุตรแล้ว แสงวหาอยู่ว่า

อะไรเป็นกุศล ค้นหาแต่สิ่งที่ประเสริฐฝ่ายสันติอันไม่มีอื่นยิ่งกว่า, เทียวจาริกไปตามลำดับหลายตำบล ในมคธรัฐ จนบรรลุถึงตำบล อูรวเวลาเสนานิคม พักแรมอยู่ ณ ตำบลนั้น ณ ที่นั้น เราได้พบภาคพื้นรมณียสถาน มีชฎาแปะเยือกเย็น แม่น้ำใสเย็นจิตสนิท มีท่อน้ำราบเรียบเป็นอันค้ำเพลนใจ มีบ้านสำหรับโคจรตั้งอยู่โดยรอบ ราชกุมาร เราได้เห็นแล้ว เกิดความรู้สึกว่า “ ภูมิภาคนี้น้ำรื่นรมย์จริง ชฎาแปะเยือกเย็น แม่น้ำไหลใสเย็นจิตสนิท มีท่อน้ำราบเรียบเป็นอันค้ำเพลนใจ ทั้งที่โคจรก็ตั้งอยู่โดยรอบ, ที่นี่สมควรเพื่อจะตั้งความเพียรของกุลบุตรผู้ต้องการด้วยความเพียร” ดังนี้ ราชกุมาร เรานั่งพักอยู่ ณ ตำบลนั้นเอง ด้วยคิดว่าที่นี่สมควรแล้วเพื่อการตั้งความเพียร” เมื่อพระพุทธองค์ได้ตรัสรู้แล้ว พระองค์ก็ได้ประทับอยู่ ณ พุทธคยา เพื่อเสวยวิมุตติสุข (ความสุขอันเกิดจากความหลุดพ้น) อยู่ ๖ สัปดาห์ และเกิดเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ณ โพธิมณฑลแห่งนี้ภายในเวลา ๖ สัปดาห์ดังกล่าว ซึ่งรวมถึงเรื่องราวของตปัสสะ และภัลลิกะ ๒ พ่อค้า ที่เดินทางผ่านมาเห็นพระพุทธองค์มีพระวรกายผ่องใส จึงเข้ามาถวายข้าวสัตตพวงและสัตตูก้อน แล้วแสดงตนเป็นทวิวาจกอุบาสก ผู้ถึงพระพุทธและพระธรรมเป็นสรณะคู่แรกของโลก และพระพุทธองค์ได้ทรงประทานพระเกศาแก่พ่อค้าทั้งคู่เป็นที่ระลึกในพุทธานุสสติด้วย

พุทธคยาในสมัยพุทธกาล หลังจากการตรัสรู้และเสวยวิมุตติสุขของพระพุทธองค์แล้ว ไม่ปรากฏหลักฐานว่าพระพุทธองค์ได้เสด็จมา ณ ที่แห่งนี้แต่อย่างใด มีกล่าวถึงในอรรถกถาแต่เมื่อคราวพระอนันท์ได้มา ณ พุทธคยา เพื่อนำเมล็ดพันธุ์ต้นพระศรีมหาโพธิ์ที่เจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้กลับไปปลูก ณ วัดพระเชตะวัน เมืองสาวัตถี ตามความต้องการของอนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งปรารถนาให้มีสิ่งเตือนใจเมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จไปประทับที่อื่น ต่อมาต้นโพธิ์ต้นที่อยู่ ณ วัดพระเชตะวันจึงได้ชื่อว่าอนันทโพธิ์ และยังคงยืนต้นมาจนถึงปัจจุบัน

พุทธคยาหลังพุทธปรินิพพาน

บริเวณกลุ่มพุทธสถานพุทธคยา เป็นอนุสรณ์สถานระลึกถึงการตรัสรู้ของพระพุทธองค์ เริ่มสร้างขึ้นตั้งแต่สมัย พระเจ้าอโศกมหาราช และสร้างต่อเติมเรื่อยมาโดยกษัตริย์ชาวพุทธในอินเดีย พระองค์ต่อ ๆ มา จนกระทั่งเมื่อกองทัพมุสลิมบุกเข้ามาโจมตีอินเดีย พุทธคยาจึงถูกปล่อยให้รกร้างไม่มีผู้คอยเฝ้าดูแล

สำหรับความเป็นไปของต้นพระศรีมหาโพธิ์ตรัสรู้ นั้น ต้นแรกเป็นสหชาติกับพระพุทธเจ้า (เกิดวันเดียวกันกับเจ้าชายสิทธัตถะประสูติ) มีอายุมาได้ ๓๕๒ ปี จนถึงสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช จึงถูกทำลายโดยพระชายาของพระเจ้าอโศกมหาราช เพราะความอิจฉาที่พระเจ้าอโศกรักและหวงแหนต้นพระศรีมหาโพธิ์ ต้นนี้จนไม่สนใจพระนาง ต้นพระศรีมหาโพธิ์ต้นที่สองนั้น ปลูกโดยพระเจ้าอโศกมหาราชจากหน่อพระศรีมหาโพธิ์ต้นเดิม และมีอายุยืนมาประมาณ ๘๗๑-๘๘๑ ปี จนถูกทำลายในประมาณปี ๑๑๔๓-๑๑๖๓ ด้วยน้ำมือของพระราชานินดูแห่งเบงกอลพระนามว่า ศาสกา ซึ่งพระองค์อิจฉาพระพุทธศาสนาที่มีความรุ่งเรือง

มาก จึงทรงแอบนำกองทัพเข้ามาทำลายดินโพธิ์ต้นนี้ ดินพระศรีมหาโพธิ์ต้นที่สามนั้นปลูกโดยพระเจ้าบุ
รณรมา กษัตริย์พระองค์สุดท้ายแห่งราชวงศ์เมารยะ และต้นที่สามนี้มีอายุยืนมากกว่า ๑,๒๕๘-๑,๒๖๘ปี จึง
ล้มลงในสมัยที่อินเดียเป็นอาณานิคมของอังกฤษ และต้นพระศรีมหาโพธิ์ต้นที่สี่ ที่ยังคงยืนต้นมาจนปัจจุบัน
ปลูกโดย นายพลเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันนิงแฮม เมื่อ พ.ศ.๒๔๒๑

สำหรับความเป็นไปขององค์พระมหาโพธิ์เจดีย์นั้น พระเจ้าหุวิษกะ (อังกฤษ: Huvishka) มีพระราช
ศรัทธาสร้างมหาเจดีย์ถวายเป็นพุทธบูชา ในปี พ.ศ. ๖๕๔ เพื่อเป็นสถานที่สักการะสำหรับพุทธบริษัท โดย
ได้สร้างเป็นพระเจดีย์รูปทรงสี่เหลี่ยมทรงริ้วงามติดกับพระแท่นวัชรอาสน์ทางทิศตะวันออก มี ๒ ชั้น
โดยชั้นล่างเป็นสถานที่กราบนมัสการและชั้นบนเป็นห้องเจริญภาวนา ลักษณะของพระมหาโพธิ์เจดีย์มี
เอกลักษณ์เฉพาะและตั้งตระหง่านเป็นสัญลักษณ์ของมหาโพธิมณฑลมากกว่าสองพันปี ในบางช่วงพระราช
แห่งแคว้นต่าง ๆ ได้เข้ามาทำนุบำรุงอยู่เสมอ และได้รับการบูชารักษาจากชาวพุทธมาตลอด แต่มาขาดตอน
ไปเมื่อช่วงพันกว่าปีที่ผ่านมา เนื่องจากแผ่นดินอินเดียแถบนี้ถูกคุกคามจากสงครามและการเสื่อมถอยของ
พุทธศาสนา พุทธคยาจึงถูกปล่อยทิ้งร้างและถูกชาวฮินดูเข้าครอบครอง รวมทั้ง แปลงมหาโพธิ์เจดีย์เป็น
เทวสถาน

เหตุการณ์ที่พุทธคยาถูกชาวฮินดูครอบครองนั้น เริ่มขึ้นในปี พ.ศ. ๒๑๓๓ จากการที่นักบวชฮินดูชื่อ
โคเสนมัมมจิตร์ ได้เดินทางมาถึงพุทธคยาและได้ตั้งสำนักเล็ก ๆ ใกล้กับพระมหาโพธิ์เจดีย์ เมื่ออยู่ไปนาน
ๆ จึงกลายเป็นเจ้าของที่ไปโดยปริยาย (มีผู้กล่าวว่า พราหมณ์มัมมนี้ คือ นักธุรกิจการค้าที่มาในรูปนักบวช
ฮินดู กล่าวกันว่าติดอันดับมหาเศรษฐี ๑ ใน ๕ ของรัฐพิหาร ผู้นำของมัมมนี้คือคนที่ ๑๕ ในปัจจุบันก็มีการสืบทอด
มาตั้งแต่โคเสนมัมมจิตร์) ซึ่งการที่พราหมณ์มัมมนี้เข้ามาครอบครองพุทธคยานั้นก็ไม่ได้ดูแลพุทธคยา
แต่อย่างใด

พุทธคยาในปัจจุบัน

พุทธคยาในปัจจุบันเป็นพื้นที่อยู่ต่ำกว่าพื้นปกติ
เหมือนหลุมขนาดใหญ่ เนื่องจากผ่านระยะเวลากว่าสองพันปี
ดินและตะกอนจากแม่น้ำได้ทับถมจนพื้นที่ในบริเวณนี้สูงขึ้น
กว่าในสมัยพุทธกาลหลายเมตร ทำให้ในปัจจุบันผู้ไป
นมัสการสังเวชนียสถานแห่งนี้ต้องเดินลงบันไดกว่าหลายสิบ
ขั้น เพื่อถึงระดับพื้นดินเดิมที่เป็นฐานที่ตั้งพุทธสถานโบราณ

ปัจจุบันพุทธคยาได้รับการบูรณะและมีถาวรวัตถุที่
สำคัญ ๆ ที่ชาวพุทธนิยมไปสักการะคือ พระมหาโพธิ์เจดีย์
อนุสรณ์สถานแห่งการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มี
ลักษณะเป็นเจดีย์ ๔ เหลี่ยม สูง ๑๑๐ ฟุต วัดโดยรอบฐานได้

๑๒๑.๒๕ เมตร ภายในประดิษฐาน พระพุทธเมตตา พระพุทธรูปที่รอดจากการถูกทำลายจากพระเจ้าศางกา
พระพุทธรูปองค์นี้เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยแบบศิลปะปาละ เป็นที่เคารพศรัทธาของชาวพุทธทั่ว

โลก พระแท่นวัชรอาสน์ แปลว่าพระแท่นมหารุขใจเพชร สร้างด้วยวัสดุหินทรายเป็นรูปหัวเพชรสี่เหลี่ยม กว้าง ๔.๑๐ นิ้ว ๑.๖ นิ้ว หนา ๕ นิ้วครึ่ง ประดิษฐานอยู่ภายใต้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ เป็นพระแท่นจำลองขึ้นทับพระแท่นเดิมเพื่อเป็นหลักฐานยืนยันว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ ณ จุดนี้ ปัจจุบัน ประชาชนและรัฐบาลประเทศศรีลังกาได้อุทิศสร้างกำแพงแก้ว ทำด้วยทองคำแท้ ประดิษฐานรอบต้นพระศรีมหาโพธิ์และพระแท่นวัชรอาสน์ และนอกจากนี้ บริเวณพุทธคยาและโดยรอบยังมีสถานที่สำคัญมากมาย เช่น กลุ่มพระเจดีย์เสวยวิมุตติสุข สระมุจลินทร์ บานนางสุชาดา ถ้ำคงคสิริ (สถานที่เจ้าชายสิทธัตถะบำเพ็ญทุกรกิริยา) วัดพุทธนานาชาติ เป็นต้น

แหล่งที่มา : วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

จาก <https://th.wikipedia.org>

ศิลปะกับพุทธศาสนา

ศิลปะ เป็นเรื่องของความงาม ซึ่งสามารถสร้างความตื่นตาตื่นใจจนเกิดอาการตะลึงงันหรือสะกดใจให้เกิดความลุ่มหลงอยากซิดิกลั้ ครอบครอง (พุทธศาสนาเรียกว่า “ราคะ”) แต่ในอีกด้านหนึ่ง ศิลปะสามารถเป็นสื่อ ให้เราเข้าถึงความดีและความจริงได้ กล่าวคือบันดาลใจให้เกิดศรัทธาในสิ่งดีงาม หรือน้อมใจให้เกิดความสงบ เกิดกำลังใจใฝ่ฝัน อย่างมั่นคงในอุดมคติ อีกทั้งสามารถเปิดเผยความจริงของชีวิต เราประจักษ์ รู้เท่าทันมายาจนละวางได้

ศิลปะที่สุดยอดนั้น คือความงดงามที่กล่อมเกลาจิตใจให้สงบนิ่ง และเย็นเข้าถึงภาวะที่โปร่งเบา และสัมผัสกับมิติอันลึกซึ้งภายใน รองลงมาก็คือ ศิลปะที่ถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ เพื่อส่งเสริมคุณธรรมความดี เช่นชาดก หรือนิทานตามจิตรกรรมฝาผนัง แต่คุณค่าของศิลปะมิได้มีเพียงเท่านั้น หากยังสามารถนำพาให้ผู้คนซาบซึ้งถึงสัจธรรมของชีวิตด้วย สัจธรรมหรือความจริงนั้นมีสองระดับ คือความจริงแบบสมมติ(สมมติสัจจะ) กับความจริงแบบปรมาตม์(ปรมาตม์สัจจะ) นาย ก. เป็นรัฐมนตรี นาย ข. เป็นชาวนา นี่คือความจริงแบบสมมติ แต่เมื่อพูดถึงความจริงระดับปรมาตม์แล้ว ทั้งสองคน ไม่ได้ต่างกันเลย เพราะต้อง เกิด แก่ เจ็บ ตาย และเป็นการก่อรูปขึ้น ๕ เช่นเดียวกัน หน้าที่อย่างหนึ่งของศิลปะคือการเปิดใจให้คนเห็นความจริงขั้นปรมาตม์ ไม่หลงติดอยู่กับสมมติ

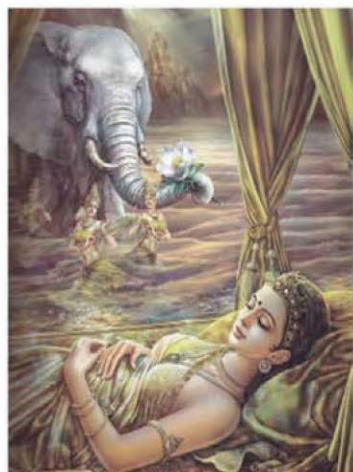
ศิลปะชั้นครู นอกจากความงามและความจริงแล้ว ศิลปะยังสามารถเป็นสื่อกระตุ้นให้เกิดความดีขึ้นได้ ความงาม ความจริง และความดี จึงมีใช้สิ่งที่แยกจากกัน กล่าวได้ว่า หน้าที่สูงสุดของศิลปะก็คือ ประสานความงาม ความดี และความจริง ให้เป็นหนึ่งเดียวกันนั่นเองความดีสูงสุดนั้น เรียกอีกอย่างว่า อุดมคติ พุทธศิลป์ชั้นเลิศนั้นสามารถถ่ายทอดอุดมคตินี้ลงไปในใจของผู้คนเพื่อยึดถือเป็นจุดหมายสูงสุดของชีวิต สำหรับพุทธศาสนาชีวิตที่สูงส่งคือชีวิตที่ประกอบด้วยปัญญาและกรุณา ปัญญาคือความรู้ความเข้าใจความจริงของ ชีวิต เป็นอิสระจากความผันผวนแปรปรวนของโลกได้ ส่วนกรุณาคือความรักความปรารถนาดี ต่อสรรพชีวิตโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และไม่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตน อุดมคติดังกล่าวมักถ่ายทอดผ่านพระพุทธรูปซึ่งเป็นตัวแทนของบุคคล ที่พัฒนาตนเองจนถึงอุคฆภาวะอย่างเต็มศักยภาพ แห่งความเป็นมนุษย์ ศิลปะชั้นครู ยังสามารถ ยกจิตสู่สภาวะเหนือโลกเหนือสามัญ (transcendence) คือ สภาวะที่จิตได้สัมผัสกับ ความจริงขั้นสูงสุดหรือปรมาตม์ เช่นความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและจักรวาล สภาวะที่ อัตตาตัวตนได้เลือนหายไปไม่มีเส้นแบ่งระหว่างฉันกับโลกอีกต่อไป อยู่เหนือสมมติบัญญัติหรือความจริงแบบทวินิยม เป็นสภาวะที่จิต เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณาอย่างไม่มีประมาณ มองแง่นี้ ศิลปะไม่ใช่สิ่งตรงข้ามกับศาสนาแต่สามารถเป็นสื่อนำผู้คนเข้าถึงมิติที่ลึกซึ้งสูงสุดในทางศาสนธรรมได้ แม้จะเป็นแค่ประพิมพ์ประพายก็ตาม ตรงนี้เองคือจุดบรรจบระหว่างศิลปะกับพุทธศาสนา และเป็นที่มาของพุทธศิลป์ที่ทั้งปวงเมื่อคนคนหนึ่งซึ่งมีความทุกข์ใจท้อแท้ในชีวิตได้มานั่งอยู่เบื้องหน้าพระพุทธรูป ในวิหารเพียงแค่นี้ได้เห็นพระพักตร์อันสงบนิ่ง เปล่งประกายแห่งความเมตตาท่ามกลางความเจ็บ ความรุ่มร้อนใจก็พลันหาย ราวกับมีน้ำเย็นมาชะโลมใจ เกิดความสงบ นี่คือนิยามภาพ แห่งศิลป์ที่สามารถเสริมสร้างพลังด้านบวกในใจเราได้

แหล่งที่มา : มุ่งไปสู่หนใด จาก พระไพศาล วิสาโล

ควาเป็นเดาเจ้าบ่าวขลุ่ยธิดะ

ในคืนวันเพ็ญเดือน ๘ พระนางสิริมหามายาผู้จะได้เป็นพระพุทธมารดา ทรงอธิษฐานสมათานอุโบสถศีล

ในยามใกล้รุ่งได้ทรง
สุบินนิมิตว่า ท้าวจตุ
มหาราชทั้งสี่ได้มายก
พระองค์พร้อมกับพระ
แท่นที่บรรทมทูลเชิญไป
ยังป่า หิมพานต์ เหล่า
เทพธิดาทั้ง ๔ ได้ทูลเชิญ
พระนางเสด็จไปทรงน้ำ
ในสระอโนดาต ชำระ

ล้างมลทินแห่งมนุษย์ แล้วทรงผลัดด้วยผ้าทิพย์ ลูบไล้ด้วย
ของหอม ทรงประดับบุปผชาติอันเป็นทิพย์ แล้วเชิญเสด็จ
เข้าที่บรรทมบนพระแท่นในวิมานทอง ในภูเขากษัตริย์ ทรง
บำเพ็ญพระเสวยไปยงทิศตะวันตก ขณะนั้นมีพระยา
ช้างเผือกชูงวงจับดอกบัวขาวที่เพิ่งแย้มบานกลั่นจากภูเข
ทอง ด้านทิศตะวันตก ร้องก้องโกญจนาทเดินเข้าไปใน
วิมาน กระทำประทักขิณาวัตรเวียนพระแท่นครบ

วันรุ่งขึ้นพระนางได้ทรงกราบทูลถึงพระสุบิน
นิมิตนั้นแด่พระสวามี พระเจ้าสุทโธทนะจึงทรงมีรับสั่งให้
พราหมณ์ประจำราชสำนักทำนายนิมิตฝันนั้น เหล่า
พราหมณ์ได้พากันทำนายว่า “พระนางสิริมหามายาทรง
พระครรภ์พระองค์จักมีพระราชโอรส พระโอรสนั้นถ้าอยู่
ครองราชย์ก็จักเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ แต่ถ้าเสด็จออกบวช
จักได้เป็นพระพุทธเจ้า”

เจ้าชายสิทธัตถะทรงประสูติ ณ ปาลุมพินีวัน
ลุมพินีวันอยู่ในเขตแห่งดินแดนที่เรียกว่าชมพูทวีป ตั้งอยู่
ระหว่างกรุงกบิลพัสดุ์ เมืองหลวงของพระเจ้าสุทโธทนะ
และกรุงเทวทหะ เมืองหลวงของพระเจ้าชนาธิป เป็นพระ

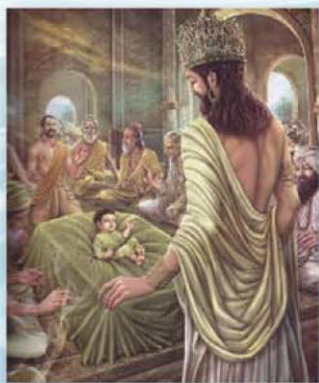
ราชอุทยานลาดลุ่มร่มรื่นกึ่งกลางระหว่างทางสำหรับ
พักผ่อนหย่อนใจของกษัตริย์และประชาชน

เมื่อประสูติพระราชมารดา ก็อยู่ในอิริยาบถยืนหัน
พระพักตร์ไปทางทิศเหนือ เสด็จอย่างพระบาทไป ๗ ก้าว มี
ดอกบัวผุดขึ้นมารองรับ ๗ ดอก แล้วทรงกล่าววาทะว่า
“เราเป็นผู้เลิศในโลก เราเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก เราเป็น
ผู้ประเสริฐที่สุดในโลก ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย บัดนี้
การเกิดใหม่มิได้มี”

พระเจ้าสุทโธทนะ ทราบข่าวพระนางสิริมหามายา
ประสูติพระโอรส ระหว่างทางที่สวนลุมพินี แล้วรับสั่ง
ให้เสด็จกลับเข้าเมือง ท่านดาบสเมื่อทราบข่าวว่าพระเจ้า
สุทโธทนะ ทรงมีพระราชโอรสใหม่จึงออกจากอาศรมเชิง
เขา เข้าไปเยี่ยมเยียนเพื่อถวายพระพรยังราชสำนัก พระเจ้า
สุทโธทนะทรงทราบว่าท่านดาบสมาเยี่ยม ก็ทรงดี
พระทัยนักหนา จึงตรัสสั่งให้นิมนต์ท่านนั่งบนอาสนะ
แล้วทรงอุ้มพระราชโอรสมาเพื่อให้เห็นมัสการท่านดาบส
ท่านดาบสได้เห็นเจ้าชายสิทธัตถะ ก็ทำกิจวิธิตักขณ
๓ อย่าง คือ ยืนเพราะเห็น พระลักษณะของเจ้าชายสิทธัตถ
ะต้องด้วยคำรามหาบุรุษลักษณะ ท่านเห็นว่าคนที่มี
ลักษณะอย่างนี้ ถ้าอยู่ครองเรือนจะได้เป็นพระเจ้า
จักรพรรดิผู้ทรงมีพระบรมเดชานุภาพแผ่ไปไกล แต่ถ้าได้
บวชจะได้เป็นพระศาสดาผู้มีชื่อเสียงที่สุดในโลก ท่าน
ร้องไห้ก็เพราะเชื่อมั่นว่า เจ้าชายราชกุมารนี้จะต้องออก
บวช เพราะเหตุที่เชื่ออย่างนี้ เลยนึกถึงตัวท่านเองว่า เรา
นี้แก่เกินการเสียแล้วเลยเสียใจว่ามีบุญน้อย ไม่มีโอกาสที่จะ
ได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า และที่กราบไหว้พระบาทราช
กุมารที่เพิ่งประสูติใหม่ ก็เพราะเหตุเดียวที่กล่าวนี้ ฝ่าย
เจ้านายในราชตระกูลได้เห็นและได้ทราบข่าวว่า ท่าน
ดาบสกราบพระบาทราชกุมาร ต่างก็มีพระทัยนับถือ

พระราชกุมารยิ่งขึ้น จึงทูลถวายโอรสของตนให้เป็นบริวาร
ของเจ้าชายสิทธัตถะ ตระกูลละองค์ๆ ทุกตระกูล

ภายหลังเจ้าชายราชกุมาร ประสูติได้ ๕ วันแล้ว
พระเจ้าสุทโธทนะ พระราชบิดาได้โปรดให้มีการประชุม
ใหญ่ ผู้เข้าประชุมมีพระญาติวงศ์ ทั้งฝ่ายพระบิดาและฝ่าย
พระมารดา มุขอำมาตย์ ราชมนตรี และพราหมณ์ผู้รอบรู้
ไตรเวท เพื่อทำพิธีมงคลในการนี้คือพราหมณ์ มีทั้งหมด
๑๐๘ แต่พราหมณ์ผู้ทำหน้าที่นี้จริงๆ มีเพียง ๘ นอกนั้นมา
ในฐานะคล้ายพระอันดับ พราหมณ์ทั้ง ๘ มีรายนาม ดังนี้
๑.รามพราหมณ์ ๒.ลักษณพราหมณ์ ๓.อัญญพราหมณ์
๔.รุชพราหมณ์ ๕.โกษพราหมณ์ ๖.สุทัตตพราหมณ์
๗.สุยามพราหมณ์ ๘.โกณฑัญญพราหมณ์ ที่ประชุมลงมติ
ขนานพระนามพระราชกุมารว่า “เจ้าชายสิทธัตถะ”
มีความหมายสองนัย นัยหนึ่งหมายความว่า ผู้ทรง
ปรารถนาสิ่งใดจะสำเร็จสิ่งนั้นดังพระประสงค์ อีกนัยหนึ่ง
หมายความว่าพระโอรสพระองค์แรกสมดังที่พระราชบิดา
ทรงปรารถนา พราหมณ์ทั้ง ๘ ก็พยากรณ์พระลักษณะ
คำพยากรณ์แตกความเห็นเป็น ๒ กลุ่ม ซึ่งโกณฑัญญ
พราหมณ์ พราหมณ์หนุ่มอายุเยาว์คนเดียวที่พยากรณ์เป็น
มคิเดิวโดยไม่มีเงื่อนไขว่า พระราชกุมารนี้ จักเสด็จออก
ทรงผนวช และได้เป็นพระพุทธเจ้าแน่นอน พราหมณ์ผู้
นี้ต่อมาได้เป็นหัวหน้า พระปัญจวัคคีย์ ออกบวชตามเสด็จ
พระพุทธเจ้า และได้เป็นพระอรหันตสาวกองค์แรกที่ยึด
กันในนามว่า “พระอัญญาโกณฑัญญะ” ส่วนพราหมณ์อีก
๗ คน มีความเห็นเป็น
เงื่อนไขในคำพยากรณ์ ถ้า
เจ้าชายนี้เสด็จอยู่ครองราช
สมบัติ จักได้ทรงเป็นพระ
เจ้าจักรพรรดิผู้ทรงมีพระ
บรมเดชานุภาพมาก แต่ถ้า
เสด็จออกทรงผนวชจักได้

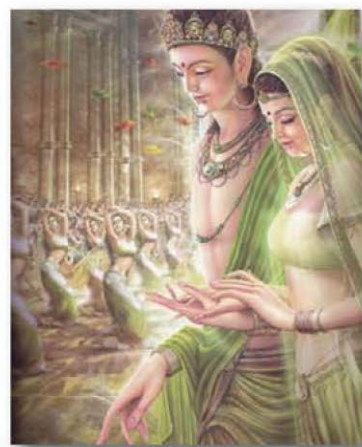

ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็นศาสดาเอกของโลก

เมื่อเจ้าชายสิทธัตถะเติบโตขึ้น ทรงได้รับการ
ศึกษาเล่าเรียนโดยเชษฐาผู้รู้เป็นพราหมณ์ผู้เฒ่า ชื่อ

วิสมามิตร มาสอนในวัง วิชาที่สอนก็เป็นไปตามที่สอนกัน
ในสมัยนั้น คือ ศิลปศาสตร์ ๑๘ ประการ มีการรบ เป็นต้น
เจ้าชายสิทธัตถะทรงได้รับการศึกษาเพียบพร้อมบริบูรณ์
ทุกแขนง ทั้งทางยุทธวิธีทหาร การปกครอง และการ
ศาสนา ทรงได้ผ่านการชนะเลิศทุกครั้งที่มีการประลอง
ฝีมือต่อสู้ ป้องกันตัว และทดสอบวิชาความรู้ ทุกประเภท
จนพระเกียรติเลื่องลือไปทั่วชมพูทวีป

เมื่อพระชนมายุ ๑๖ พรรษา ได้ทรงทำการอภิเษก
สมรสกับเจ้าหญิงพิมพา ยโสธรา ราชิดาพระเจ้าสุปป
พุทธะ แห่งกรุงเทว
หะนคร จากการทำนาย
ของโหร พระเจ้าสุ
ทโธทนะทรงเกรงว่า
สิทธัตถะราชกุมารจะ
ออกบวชเสีย จึงตรัสให้
สร้างปราสาทถวายสาม
ฤดูคือสำหรับประทับ

ในฤดูฝน ฤดูหนาว และฤดูร้อน แล้วให้บำรุงบำเรอด้วย
ความสุข ทางกามคุณทุกวิถีทาง ในปราสาทนั้นเต็มไปด้วย
สิ่งสวยงาม รวมถึงสาวใช้รูปร่างดี ชำนาญในการฟ้อนรำ
ตามแบบอินเดีย รอบๆ ปราสาทมีสวน มีสระ มีนก มีปลา
เพื่อความเพลิดเพลินของเจ้าชาย แล้วก็ในปราสาทนั้นมีแต่
สตรี คอยเอาใจใส่รับใช้ใกล้ชิด ช่วยเหลือทุกสิ่งทุก
ประการไม่ให้เจ้าชายเดือดร้อน เหตุที่พระเจ้าสุทโธทนะผู้
เป็นบิดาทำเช่นนั้น ก็เพื่อผูกมัดเจ้าชาย ไม่ให้คิดถึงเรื่อง
การบวช แล้วไม่ให้ออกไปไหนเสียด้วย ถ้าจะไปไหน
ต้องได้รับอนุญาตจากพระราชบิดา ในพระทัยของพระราช
บิดาก็ไม่อยากจะออกไปไหน กลัวว่าจะไปคบหาสมาคม
กับคนที่เขื่อนักบวช ในสมัยนั้น จิตใจจะโน้มเอียงไป
ในทางเป็นฤาษีชีไพร ท่านไม่ต้องการ เพราะว่ามีลูกชาย
เพียงผู้เดียว อยากจะให้ไปเป็นพระเจ้าแผ่นดินสืบต่อไป

วันอาสาฬหบูชา

วัน ๑๕ ค่ำ เดือน ๘

วันอาสาฬหบูชา เป็นวันสำคัญของศาสนาพุทธ เป็นวันที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาเป็นครั้งแรก แก่ปัญจวัคคีย์ เรียกว่า “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” วันอาสาฬหบูชาตรงกับวันเพ็ญเดือน ๘ และถือเป็นวันที่มีพระรัตนตรัยครบบริบูรณ์ คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์

ความสำคัญวันอาสาฬหบูชา

อาสาฬห หมายถึง เดือน ๘ ทางจันทรคติ ดังนั้นคำว่า “อาสาฬหบูชา” จึงหมายถึง การบูชาในเดือน ๘ เพื่อระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นในศาสนาพุทธ ๓ ประการคือ

๑. เป็นวันที่มีการประกาศศาสนาเป็นครั้งแรก มีการแสดงพระปฐมเทศนา หรือ ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร ซึ่งเป็นสังฆธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้
๒. เป็นวันที่เกิดพระรัตนตรัยครบ ๓ องค์ คือพระพุทธรัตนะ พระธรรมรัตนะ และพระสังฆรัตนะ
๓. เป็นวันที่พระโกณฑัญญะ ได้ดวงตาเห็นธรรม หลังจากฟังปฐมเทศนาจบ

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ถือเป็น เทศนาถ้อยคำแรกที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงเทศนาแก่ปัญจวัคคีย์ โดยมี ๕ ท่านคือ โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะและอัสสชิ เป็นนักรบวชที่ออกบวช เพื่อติดตามปรนนิบัติพระพุทธเจ้าในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงปฐมเทศนา ซึ่งโกณฑัญญะ เป็นคนแรกที่ได้ดวงตาเห็นธรรม บรรลุโสดาบัน ได้บวชเป็นพระภิกษุสงฆ์องค์แรกในพระพุทธศาสนา

วันอาสาฬหบูชาในประเทศไทย

หลังจากปี พ.ศ. ๒๕๐๑ ซึ่งเป็นปีแรกที่มีการรณรงค์ให้มีการประกอบพิธีอาสาฬหบูชา พุทธศาสนิกชนชาวไทยได้ร่วมใจกันประกอบพิธีนี้กันอย่างกว้างขวางและแพร่หลายไปทุกจังหวัด จนกลายเป็นพิธีสำคัญของพุทธศาสนิกชนไทยตั้งแต่นั้นมา ในวันที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๕ คณะรัฐมนตรีนำโดยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น จึงได้ลงมติให้ประกาศกำหนดเพิ่มให้วันอาสาฬหบูชา หรือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ (สำหรับปีไม่มีอธิกมาส) และวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ หลัง (ในปีมีอธิกมาส) เป็นวันหยุดราชการประจำปีอีก ๑ วัน เพื่อเป็นการให้ความสำคัญกับวันสำคัญยิ่งของชาวพุทธนี้และเพื่ออำนวยความสะดวกแก่พุทธศาสนิกชนที่จะไปประกอบพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนาประการหนึ่ง โดยกำหนดระเบียบปฏิบัติในพิธีอาสาฬหบูชาขึ้นไว้ให้วัดทุกวัดถือปฏิบัติทั่วกัน เวลาเช้าและบ่ายให้มีการฟังธรรมเทศนา ส่วนเวลาค่ำให้ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา มาประชุมพร้อมกันที่หน้าพระอุโบสถ จุดธูปเทียนแล้วถือธูปเทียนดอกไม้ยืนประนมมือสำรวมจิต โดยพระสงฆ์ผู้เป็นประธานนำกล่าวคำบูชา

ข้อพึงปฏิบัติสำหรับชาวพุทธ

๑. ตักบาตร เป็นกิจกรรมสำหรับพุทธศาสนิกชนในช่วงเช้า อาจจัดขึ้นที่วัดและตามพื้นที่ราชการ โดยมีพระสงฆ์จำนวนมากเข้าร่วมพิธี
๒. ทำบุญ พุทธศาสนิกชนนิยมทำบุญในวันอาสาฬหบูชาตลอดทั้งวัน โดยสามารถทำได้ในรูปแบบต่าง ๆ การถวายสังฆทาน การปล่อยนกปล่อยปลา รวมไปถึงการถือศีล ๕ หรือศีล ๘ และการฟังเทศน์ที่วัดในช่วงเย็น
๓. เวียนเทียน การเวียนเทียนนั้น จัดขึ้นในตอนหัวค่ำ เพื่อแสดงความเคารพต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระคุณแม่

ท่านโปรดจำไว้วันเกิดของลูกคือวันตายของแม่ เพราะวันที่ลูกเกิดนั้น แม่อาจต้องเสียชีวิต การออกศึกสงครามเป็นการเสี่ยงชีวิตสำหรับคนเป็นพ่อฉันใด การคลอดลูกก็เป็นการเสี่ยงตายสำหรับคนเป็นแม่ฉันนั้น ในสมัยโบราณที่วิทยาการต่างๆ ยังไม่เจริญก้าวหน้าเหมือนสมัยนี้ อัตราการตายเพราะคลอดลูกมีสูงมาก คนโบราณเขาจึงกล่าวว่า วันเกิดของลูกคือวันตายของแม่

เมื่อคลอดลูกแล้ว “แม่” ก็ยังต้องประคบประหงมเลี้ยงดูให้ดื่มเลือด ในอกเป็นอาหาร ยามที่ลูกเจ็บป่วยก็อมยาพ่น ฝนยาทา รักษากันไปตามมีตามเกิด แม่เฝ้ากล่อมเกลี้ยงเลี้ยงลูกจนเติบโตใหญ่ กระทั่งลูกแต่งงานมีเหย้ามีเรือนไปแล้ว แม่ก็ยังเฝ้าห่วงใยรักใคร่ไม่จืดจาง

ตั้งแต่อาดมาคอยหัก หายใจทางสะดือ ได้พองหนอยุบหนอคิดถึงแม่ทุกลมหายใจ อาดมาเห็นความทุกข์อย่างแสนสาหัสของคนเป็นแม่ ก็ตอนที่เห็นหมอดำแยทำคลอดให้ผู้หญิงคนหนึ่ง แม้ว่าจะเรื่องราวจะผ่านพ้นมาห้าสิบกว่าปีแล้ว ก็ยังจำภาพเหตุการณ์ครั้งนั้นได้คิดตาติดใจมากระทั่งทุกวันนี้

สมัยนั้นอาดมาอายุสิบหก แต่ยังไม่ประสีประสาอะไร ยังเปลือยกายกระโดดน้ำตมๆ กับเพื่อนอย่างสนุกสนาน แต่เด็กสมัยนี้อายุสิบหกเป็นหนุ่มกันแล้ว ตอนนั้นอาศัยอยู่กับยาย ลำบากลำบากมาก ต้องหาเงินเรียนเอง คั้นตั้งแต่ตีสาม หาบของไปขายที่ตลาดบางขาม ห่างจากบ้านไป ๑๔ กิโลเมตร ถึงตลาดตี ๔ กว่า ก็นั่งขายของซึ่งเป็นพวกผักสวนครัวที่ช่วยกันปลูกกับยาย พอตีห้าก็ขายหมด บางวันขายไม่ค่อยดีก็ไปหมดเอา ๑ โมง จากนั้นก็หาบกระเจาดปลากลับบ้าน หิวข้าวก็ต้องอดทน เพราะยายสั่งไม่ให้ซื้อเขากิน ให้กลับมากินบ้านเรา ยายว่าซื้อเขากินมันแพง จานละตั้งสามสตางค์ สู้กลับมากินข้าวที่บ้านไม่ได้ อาดมาก็จำเป็นต้องซื้อเขาย บางทีก็จะถึงบ้านหิวแทบลมจับ

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่อาดมาหาบกระเจาดปลากลับบ้าน ก็พบกับผู้หญิงคนหนึ่งกลางทาง เขากำลังท้องแก่ จะเดินทางไปคลอดลูกที่บ้านแม่ของเขา ที่ต้องเดินทางไปคลอดบ้านแม่ เพราะเขาอยู่กับพ่อผัวแม่ผัว ซึ่งรังเกียจว่าเขาจนและไม่ยอมช่วยเหลือ เกื้อกูลแต่ประการใด เดินทางไปได้ครึ่งทางก็เกิดปวดท้องนอนร้องครวญครางอยู่ใต้คันไถ พอเห็นอาดมาเดินผ่านมาเขาก็ดีใจ ร้องบอกกับอาดมาให้ช่วยเขาด้วย เขาปวดท้องใจจะขาดอยู่แล้ว

ช่วยเขาลูกออกให้ที อาดมาถึงจะอายุสิบหกแต่ก็ยังไม่รู้ว่าเขาออกลูกกันอย่างไร ผู้ใหญ่เขาเคยพูดให้ฟังว่าเขาออกลูกทางปาก บางคนก็บอกรอกทางสะดือ บางคนก็ว่าออกทางก้น อาดมาก็เชื่อนึกว่าเป็นอย่างนี้จริงๆ ที่แท้ก็ถูกผู้ใหญ่หลอก เพิ่งมารู้ความจริงตอนทำคลอดครั้งนี้นั่นแหละ

ผู้หญิงคนนั้นเขาก็ร้องไห้ใหญ่บอกรอดมากแล้วก็เป็นลูกท้องแรก จึงยังไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องการคลอดลูกมาก่อน ได้ยินเขาร้องโหยๆ อาดมาก็ทำอะไรไม่ถูก เลยถามเขาว่าจะให้ช่วยอย่างไร เขาก็บอกช่วยดึงเด็กออกจากท้องให้เขาที มันกำลังจะออกแล้ว อาดมาก็ยังงงอยู่เลย นึกถึงเทวดา ก็นึกตามประสาเด็กๆ ไม่รู้ว่าเทวดามีจริงหรือเปล่า แต่ยายเคยเล่าให้ฟังบ่อยๆ ก็คิดว่าคงจะมีมั้ง เลยประนมมือบอกรุกขเทวดาประจำคันไถให้ช่วย แล้วก็ร่ายคาถาข่มขุมเทวดาที่ยายเคยสอนจนจำได้ขึ้นใจ

พอว่าคาถาจบ เทวดาเข้าสิงอาดมาเลย ที่รู้ว่าเทวดาเข้าสิงเพราะท่านมากระซิบข้างหูว่า “ดึงเด็กออกมา ดึงเด็กออกมา”

อาดมาถาม “ดึงยังไง เด็กอยู่ที่ไหน”

เทวดาบอก “อยู่ในท้อง เอามือล้วงเข้าไปในผ้าถุงก็จะเจอหัวเด็ก”

อาดมาก็ทำตามดังพรวดสุดแรงเลย เสียงผู้หญิงร้องกรีดและสลบเหมือดไป อาดมาก็ตกใจเพราะเห็นไส้อาวัว ดิดตัวเด็กออกมา คิดว่าเราคงได้ผู้หญิงคนนั้นออกมาหมดท้องกระมัง เขาคงต้องตายแน่ๆ จะทำยังไงดีหนอ เสียงเทวดากระซิบข้างหูว่า “ไม่ตายหรอก แค่สลบไปเท่านั้น” ไปจัดการตัดสายรกให้เด็กก่อน ที่เธอเห็นนั่นแหละเรียกว่า สายรก ไม่ใช่ไส้อาวัวหรอก”

อาดมาก็ถามว่า “เอาอะไรตัดล่ะ มีดพร้าก็ไม่มี”

เทวดาบอก “เอาเล็บของเธอนั่นแหละ จิกแน่นๆ แล้วดึงมันจะขาดเอง”

สมัยนั้นหนุ่มรุ่นๆ เขานิยมไว้เส้นยาวกันเรียกว่าเป็นแพชั่น อาดมาก็ไว้กับเขา คือเขาจะไว้เส้นข้างละสองนิ้ว นิ้วหัวแม่มือกับนิ้วก้อย อาดมาก็ทำตามที่เทวดาบอก พอรกขาดเลือดพุ่งเลย เด็กส่งเสียงร้องอูแว้ว ล้นป่า เทวดาบอกอีกว่า “ไปเอาฝุ่นมาโรยตรงแผล” อาดมาก็กอบฝุ่นโรยลงไป ปรากฏว่าเลือดหยุดไหลแต่เด็กไม่หยุดร้อง เทวดาก็กระซิบข้างหูอีกว่า “ดูดเลือดที่คั่งในปากออกมา” อาดมาก็เอามือจางปากเด็ก ดูดเลือดและเสมหะออก แล้วบ้วนทิ้ง “ไม่ได้คืนกรังเกียจ เพราะกลัวเด็กจะตาย เทวดาบอกอีกว่า “เอา

กระบอกไปตักน้ำมาหยอดปาก” พอดีมีกระบอกไม้อันหนึ่งแขวนอยู่ที่กิ่งไทร ไม่ทราบเหมือนกันว่าใครนำไปแขวนไว้

ข้างๆ ดันไทรมีหนองน้ำอยู่แห่งหนึ่ง อาตมาจึงหยิบกระบอกเดินไปตักน้ำมาหยอดใส่ปากเด็ก เจ้าหนูหยุดร้องให้เลย คุณหยคน้ำจากนิ้วมืออาตมาเสียดังจับๆ เป็นภาพที่ซึ่งใจอาตมา มาจนถึงทุกวันนี้ ได้เห็นสัญชาติญาณการดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ก็ตอนที่เจ้าหนูดูดน้ำจากนิ้วมือนี้นี้แหละ พอได้น้ำ เจ้าหนูก็หยุดร้อง ส่วนแม่นั้นสัปดาห์เขาก็ฟันถามว่า “ลูกเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย” พอรู้ว่าได้ลูกชายก็ดีใจ อาตมาก็เลยช่วยพา กลับบ้านทั้งแม่ทั้งลูก หญิงคนนั้นเป็นเจ้าของตลาดท่าแค ลพบุรี ร่ำรวยมาก นี่แหละที่ทำให้อาตมาเห็นใจคนเป็นแม่และรักแม่มา ตั้งแต่บัดนั้น อาตมาสงสารลูกผู้หญิงมาก เห็นคนท้องเดินมา ก็จะแผ่เมตตาขอให้เขาลดลงง่าย เพราะเราเห็นว่าการคลอดลูกนั้น เป็นการเสี่ยงชีวิตเหมือนการออกศึกสงครามทีเดียว

เดี๋ยวนี้อาตมาไม่สอนคนแก่เพราะคนแก่ไม่มีพินิจภัย อีกไม่นานก็ตายแล้ว สอนเด็กรุ่นใหม่แทนเพราะเมื่อคนรุ่นใหม่คิดรุ่นค่อๆ ไปก็จะดีไม่เป็นวายร้ายหรือภัยสังคม สอนเด็กว่าวันเกิดของเราอย่าพาเพื่อนมาให้พ่อแม่ทำครัวเลี้ยงนะ เธอจะบาป ทำมาหากินไม่ขึ้น เธอต้องเลี้ยงพ่อแม่ให้อิ่มก่อน แล้วจึงไปเลี้ยงเพื่อนที่หลังจึงจะถูกต้อง

พ่อแม่เลี้ยงลูกเปรียบเสมือนปลูกต้นไม้ ปลูกอย่างมีระเบียบแบบแผน ดันไม้ก็จะขึ้นอย่างมีระเบียบสวยงามตามแบบตามแผนที่วางไว้ ถ้าปลูกอย่างไม่มีระเบียบปลูกตรงโน้นคันหนึ่งตรงนี้คันหนึ่ง นึกจะปลูกตรงไหนก็ปลูก เกะกะเต็มไปหมด มองดูรุงรัง หากความสวยงามไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนี้จะไปโทษ ดันไม้ว่ามันขึ้นไม่เป็นระเบียบจะถูกหรือ จะต้องโทษคนปลูก เพราะคนปลูกไม่มีระเบียบ ดันไม้จึงขึ้นอย่างไม่มีระเบียบ

ความรักของแม่มีหลายรูปแบบ มีแม่คนหนึ่งมาบอก “หลวงพ่อดีจะ คิดฉันเลี้ยงลูกมานี้ ลูกมันไม่เอาไหนเลย ขอมมาฝากบวช ๑ วัน” บอกเสร็จก็ออกไปสักครูก็กลับมาอีก กำชับอีกว่า “สอนลูกฉันให้ดีๆ นะ” ออกไปอีก กลับมามีอีกทีว่า “ช่วยสอนลูกฉันให้ดีๆ นะ”

อาตมาก็ต้องเรียกเข้านั่ง แล้วให้ศีลธรรม

“นี่โยมนะเป็นแม่เขาใช่ไหม”

“ใช่เจ้าค่ะ”

“โยมสอนลูกมาตั้ง ๒๐ ปี เอาดีไม่ได้ แล้วจะมาให้อาตมาสอน ๑ วันจะดีหรือ” อย่างนี้ต้องเรียกว่าจะมากไป สอนลูกไม่เอาไหน ไม่ใช่ลูกไม่ดีนะ ตัวแม่ไม่ดี ไม่เคยสอนลูกสวดมนต์ ไหว้พระเลย อยากให้ลูกดีต้องสอนให้ลูกสวดมนต์ ลูกจะมี

ระเบียบวินัย โคขึ้นไม่เถียงพ่อเถียงแม่ เมื่ออยู่ในวัยศึกษาที่รับผิดชอบสูง แม้ไปศึกษาต่างประเทศลูกจะวางตัวดี พ่อไม่มัวต้องคอยติดตามทุกฝีก้าวทุกกระชาก

อีกรายเป็นแม่ปริญญาโท มาให้อาตมาช่วยเป่าหัวให้ลูกชายหน่อยจะสอบเข้ามหาวิทยาลัย อาตมาบอก “ขอเจริญพร ขอตั้งสติสักนาที” คิดหนอ เห็นหนอ แม่คนนี้นั่นหนอ เป่าให้ไม่ได้ หนอ เป่าแล้วเสียมจากคอเราหนอ เมื่อคืนนี้แม่เอาหนังมาดูถึงตอนตี ๒ นี่หรือจะให้เป่าหัว เป่าแทบตายก็ไม่ได้เรื่อง จึงบอกไปว่า “หนู หลวงพ่อเป่าไม่ได้ เมื่อคืนดูหนังอะไรกัน” ลูกชายบอก “จริงหลวงพ่อ ตี ๒ ผมง่วง ยังคิดถึงผมอีกผมให้ลูกมาดูด้วย” แม่อย่างนี้จะให้สอบเข้าได้อย่างไร อย่างนี้พระเป่าหัวก็เป็นพระโง่งเพียงดี ยังไง เป่าแล้วดีเป่าแล้วรวย แต่จี๋เกียจะสับดอย่างนี้ก็ช่วยไม่ได้ถ้าไม่ช่วยตัวเองก่อน

ขอฝากไว้คนที่ เป็น “แม่” นั้นต้องทำให้ลูกต้อง ถูกบทหมดจดเหมาะเจาะอยู่ที่ “แม่” ส่วนพ่อมีความสำคัญไม่เท่าแม่ พ่อเปรียบเสมือนพระอาทิตย์ที่ให้ความอบอุ่น ส่วนแม่เปรียบเสมือนพระจันทร์ หากพ่อเล่นการพนันไม่เอาไหนไม่เป็นไร แม่นั้นสำคัญมาก แม่จะต้องรักษาลูกไว้ แม้ที่ดีต้องเป็นแม่แบบแม่แผนแม่แปลน แม่บันได แม่บ้านแม่เรือน แม่เคหะศาสตร์ แม่แผนผัง แม่บุญแจอยู่ตรงนี้ ลูกจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับแม่เป็นหลักให้ลูกไม่ใช่พ่อ ถึงพ่อแสนดี แม่จุยแจกแตกราน สุรุษสุร่ายไม่เอาไหนไม่รู้จักเก็บงำทำให้ดี ไม่เป็นแบบที่ดีของลูก รับรองบ้านนั้นแจ้งแน่ๆ ถ้าพ่อดีแม่ดีเปรียบเสมือนอาคารแน่นลูกดีมีปัญหา เหมือนมีเฟอร์นิเจอร์ราคาแพงประดับบ้าน ฉะนั้น พ่อแม่เท่านั้นที่ทำความดีให้กับลูก ทำถูกให้กับหลาน เป็นกฎแห่งกรรม จากการกระทำของพ่อแม่ ทำให้ลูกชอบ พูดยให้ลูกเชื่อ ตามใจในสิ่งที่ลูกทำตัวอย่างให้ลูกดู สร้างความดีให้ลูกเห็น โบราณท่านว่าไว้ อยู่อย่าง อยู่ห่างผู้ใหญ่ ลูกจะหลงทางได้ง่าย

อีกเรื่องต้องเรียกว่า **หนามแหลมใครเลี้ยง มะนาวกลมเกลี้ยงใครไปกลิ้ง** เรื่องมีอยู่ว่า มีเด็กประถม ๔ คนหนึ่ง เดียวนี้เป็นดอกเตอร์อยู่สหรัฐอเมริกา พ่อกินเหล้า สูบกัญชาขายฝิ่น ชอบเล่นการพนัน ดีใจอยู่ที่บางระจัน สิงห์บุรี แม่ก็หาห่วยตามวัด อาตมาดูหนูคนนี้แล้วบอกต้องเป็นใหญ่เป็นโตแน่ จดไว้เป็นกฎแห่งกรรม คิดตามดูแลโดยต่อเนื่อง อาตมาประสบมาราก็ต้องจดต้องจำ จึงจะกำหนดจดจำ ก็จดชื่อไว้ บอกเด็กไปว่าหลวงพ่อดีสอน จะให้ดังปี ๑๐๐ บาท ถามว่า เขากิดวันอะไร เขาบอกเกิดวันอังคาร หลวงพ่อดีสอนเด็กคนนี้ครั้งเดียวจำได้ บอกวันเกิดหนูชื่อขนม ๒ ห่อ เรียกพ่อแม่มาคู่กันแล้วกราบนะลูกนะ พ่อก็เมา แม่ก็บอกเดี๋ยวจะรีบไปวัด ลูกก็บอกเดี๋ยว ความผิดอันใดที่ถูก

พลั้งเผลอด้วยกาย วาจา ใจ ที่คิดไปไม่ดีต่อคุณพ่อคุณแม่ ขอให้
คุณพ่อคุณแม่เมตตาให้แล้วล้างเท้าให้พ่อแม่ ลูกไม่มีสตางค์
ลูกซื้อขนมมา ๒ ห่อ ให้แม่ก่อน ๑ ห่อ เพราะแม่อุ้มท้องมา แล้ว
จึงให้พ่ออีก ๑ ห่อ ลูกขอปฏิญาณตนว่า ลูกขอเป็นลูกที่ดีต่อพ่อ
แม่แล้วจะเป็นศิษย์ที่ดีของครูบาอาจารย์ ลูกจะไม่ทำให้พ่อแม่
ผิดหวัง แล้วลูกจะเรียนหนังสือให้เก่งให้ก้าวหน้า พ่อฟังแล้ว
น้ำตาร่วง สร้างมาเลย ส่วนแม่ก็ร้องให้ ลูกไปโรงเรียนแล้ว พ่อ
แม่ก็สำนึกได้บอกลูกมันปฏิญาณตนเป็นคนดีแล้ว เรายังทำ
ตัวอย่างไม่ดีให้ลูกดูอีกหรือ ดกลงพ่อแม่ก็ปฏิญาณตนกัน พ่อก็
บอกข้าจะเลิกสูบบุหรี่ เลิกกินเหล้า และข้างฝ่ายแม่ก็เลิกหาหอย
ตามวัด ลูกจบปริญญาโทที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไปต่อ
ด๊อกเตอร์ที่สหรัฐฯ ได้ดีแล้วเขาก็ไม่ลืมวัดอัมพวัน ไม่ลืมอาตมา
ยังมาทำบุญถวายข้าวสารที่ละ ๕๐ กระสอบ

อาตมาไม่สอนใครไปสู่สวรรค์นิพพาน แต่สอนกรรมฐาน
ให้ระลึกรู้ได้ ระลึกบุญคุณคนได้ นึกถึงพ่อแม่ นึกถึงตัวเอง
และสงสารตัวเอง จะได้ทำแต่สิ่งดีๆ แค่นี้พอก่อน บางคนลืมพ่อ
ลืมแม่ อย่าลืมนะการเถียงพ่อเถียงแม่ไม่ดี ขอขมาขานต์ สอน
ลูกหลานอย่าเถียงพ่อแม่ อย่าคิดไม่ดีกับพ่อแม่ ไม่งั้นจะก้าวหน้า
ได้อย่างไร ก้าวถอยหลังเลยค้ำน้ำไม่ไหล

หนี้บุญคุณอันยิ่งใหญ่เหลือจะนับจะประมาณนั้น คือหนี้
พระคุณของบิดามารดา คำพังเพยเปรียบเทียบกับสอนมาสองพัน
กว่าปีแล้ว ว่าจะเอาท้องฟ้าหรือแผ่นดินมาเป็นกระดาด เอาเขา
พระสุเมรุมาสมาเป็นปากกา จะเอาน้ำมหาสมุทรมาเป็นน้ำหมึก ก็
ไม่สามารถจะจารึกพระคุณของบิดามารดาไว้ได้ เพราะน้ำใน
มหาสมุทรจะเหือดแห้งหมด ก่อนที่จะจารึกพระคุณบิดามารดา
ได้จบสิ้น

คนอื่นที่เป็นเพื่อนที่รักหรือยอดหัวใจก็ยังมีโทษแก่ตัวเรา
รักเราไม่จริงเหมือนบิดามารดา เขาพึ่งเราได้จึงมารักเรา

นี่แหละท่านทั้งหลายเอ๋ย เป็นหนี้บุญคุณพ่อแม่มากมาย ยัง
จะไปทวงนาทวงไร ทวงดีกรรมบ้านช่องมาเป็นของเราอีกหรือ
ตัวเองก็พึ่งตัวเองไม่ได้ ช่วยตัวเองไม่ได้ สอนตัวเองไม่ได้แล้ว
เป็นคนอัปรีchy ไรในโลกมนุษย์ ไปทวงหนี้พ่อแม่ พ่อแม่ให้
แล้ว เรียนสำเร็จแล้วยังช่วยตัวเองไม่ได้ มีหนี้คิดค้างรับรองทำมา
หากินไม่ขึ้น

คนไม่ทำกิจวัตร ไม่ปฏิบัติหน้าที่ ไม่รับผิดชอบ แปลว่า
คนนั้นเกลียดตัวเอง กินเหล้าเมาสุรา เล่นการพนัน เที่ยวสรวลเส
เฮฮา กินได้รุ่ง พ่อแม่ก็เสียใจยังไปว่าพ่อแม่ ไปทวงหนี้ เอาทรัพย์
สมบัติพ่อแม่มาฉกฉวยแจกแจกทาน นี่คือลูกสะสมหนี้ ไม่ยอมใช้หนี้

เดี๋ยวนี้ตัวเราไม่สงสารแล้วกินเหล้าเข้าไป ทรัพย์สมบัติพอ
แม่ให้มาก็ขายแจกจ่ายให้หมด ไม่มีเหลือเลย ตัวเองก็จะขายตัว
กิน ขายตัวเองเขาก็ไม่เอาอีก เพราะขี้เกียจเช่นนี้ ขอฝากท่านเป็น
ข้อคิด พ่อแม่นั้นมีบุญคุณต่อเรามากในมาตาปิตุคุณสูตร พระ
พุทธองค์ทรงแสดงไว้ว่า ลูกจะให้แม่นั่งบนบ่าขวา ให้พ่อนั่งบน
บ่าซ้าย ถ้ายอดจระเข้สวามะลงไปบนบ่าลูก ลูกเป็นผู้เชิดให้ หา
อาหารมาป้อนให้ กระทั่งจนท่านตายหรือกระทั่งลูกตายไป ก็ไม่
สามารถจะตอบแทนพระคุณค่าป้อนข้าวป้อนน้ามนที่ท่านได้
ถนอมกล่อมเกลี้ยงบำรุงเลี้ยงมาอย่างดีได้

ทำอย่างไรให้ได้ชื่อว่า ได้ทดแทนบุญคุณพ่อแม่อย่าง
เลิศที่สุด สรุปคือ ถ้าพ่อแม่เป็นมิชฌาภิกขุแล้ว ลูกสามารถชักจูง
พ่อแม่ให้กลับเป็นสัมมาภิกขุได้นั้น ถือว่าได้ทดแทนคุณอย่าง
เลิศ เช่น พ่อแม่มีความเห็นผิด เป็นต้นว่าไม่เชื่อเรื่องบาปบุญคุณ
โทษ แล้วลูกสามารถชักจูงชี้แจงให้ท่านมีความเห็นที่ถูกต้อง เชื่อ
ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว บุญบาปมีจริง ถ้าทำอย่างนี้ได้ถือว่า
ทดแทนบุญคุณอย่างเลิศที่สุด

วิธีใช้หนี้พ่อแม่ไม่อยากเลยลูกทั้งหลายเอ๋ย จงสร้างความดี
ให้กับตัวเองและก็เป็นการใช้หนี้ตัวเองนี้เป็นเรื่องสำคัญ ตัวเรา
พ่อให้หัวใจแม่ให้น้ำเลือดน้าเหลืองแล้วอยู่ในตัวเรา จะไป
แสวงหาพ่อที่ไหน จะไปแสวงหาแม่ที่ไหนอีกเล่า

บางคนรังเกียจ “แม่” ว่าแก่เฒ่าไม่สวยไม่งาม พ่อตัวเองแก่
ก็เลยลูกหลานรังเกียจ จึงเป็นกงกรรมกงเกวียนชดเชยกันต่อไป
อีก ใครที่พ่อแม่ล่วงลับไปแล้วก็ให้หมั่นทำบุญอุทิศส่วนกุศลไป
ให้ท่าน และถ้าจะทำบุญด้วยการมาเจริญกรรมฐานแล้วอุทิศส่วน
กุศลไป การทำเช่นนี้ ถือว่าได้บุญมากที่สุดทั้งฝ่ายผู้ให้และผู้รับ

ถ้าไม่มี “แม่” เราทุกคนก็ไม่ได้เกิด อันนี้เป็นความจริงที่ไม่
ต้องพิสูจน์ ผู้ใดก็ตามที่พ่อแม่ยังมีชีวิตก็ให้กลับไปหาแม่ ไป
กราบเท้าขอศีลขอพรจากท่าน จะได้มั่งมีศรีสุข ส่วนคนที่เคยทำ
ไม่ดีไว้กับท่านก็นำเทียนแพไปกราบขอโทษกรรมล้างเท้าให้
ท่านด้วย เป็นการขอขมาลาโทษ

โอ้ผู้ใดใครเล่าจะเท่าแม่
พระคุณแม่เหนือใครไปทุกสิ่ง
ลูกนึกเทียบเปรียบสิ่งใดไม่ได้จริง
ช่างใหญ่ยิ่งยากแสนจะแทนคุณ

แหล่งที่มา : <http://www.cdthamma.com>

ธรรมบรรยาย ของหลวงพ่อดำริฐ ฐิตธัมโม วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

พาเที่ยว....วัดกวีศรารามราชวรวิหาร

วัดกวีศรารามราชวรวิหาร (อารามหลวงแห่งเมืองลพบุรี) เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี อันดับ ๑ ชนิดราชวรวิหาร ที่ตั้ง ถนนเพชรฯ ตำบลท่าหิน เมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี คำว่า วัดกวีศราราม แปลว่า วัดของพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งวัดแห่งนี้ เป็นวัดที่พระมหากษัตริย์ทรงสร้าง จึงได้รับ พระราชทานเทียนพรรษา เพียงวัดเดียวในจังหวัดลพบุรี มีพระเทพเสนาบดี (ประเทือง อาภาโร) เจ้าคณะจังหวัดลพบุรีเป็นเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน

วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๖๕ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชเสด็จพระราชดำเนินมายังวัดกวีศรารามราชวรวิหาร เป็นการส่วนพระองค์ ได้นำมาซึ่งความปลาบปลื้มแก่ชาวลพบุรีเป็นอย่างมาก

ประวัติ

วัดกวีศรารามราชวรวิหาร ตั้งอยู่ริมถนนเพชรฯ ทางด้านทิศใต้ของพระนารายณ์ราชนิเวศน์ เป็นวัดเก่าแก่ซึ่งมีความสำคัญมากแห่งหนึ่งของลพบุรี ตามตำนานพระอารามหลวงนั้น บอกประวัติไว้สั้นๆ แต่เพียงว่า วัดนี้เดิมชื่อ วัดขวิด สมเด็จพระนารายณ์มหาราชทรงสร้าง ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ ทรง สถาปนาใหม่ พระราชทานนามว่า วัดกวีศราราม และรัชกาลที่ ๕ ทรงปฏิสังขรณ์เพิ่มเติมอีก วัดนี้สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ทรงพระราชทานอุทิศ ถวายเป็นวิสุงคามสีมา ในการทำสังฆกรรมอุปสมบทข้าราชการบริพาร วัดกวีศราราม แต่เดิมคงเป็นวัดร้าง ไม่มีพระสงฆ์จำพรรษา พระอุโบสถเดิม ซึ่งตามลักษณะเป็นพระอุโบสถสมัยอยุธยาตอนปลาย ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ มหาราชนั้น เป็นพระอุโบสถขนาดย่อมแบบมหาอุด มีประตูเข้าออกทางเดียว ผนัง เจาะเป็นช่องไม่มีหน้าต่าง พระประธานซึ่งเป็นของเก่าแก่มาแต่เดิม เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยสมัยอุทอง หลังคาของเดิมมุงด้วย กระเบื้องลอนแบบจีน ที่เรียกว่ากาบ ภายในพระอุโบสถตกแต่ง โดยเขียนลายประดับเต็มทั่วทั้งที่ผนังและเสาทุกต้น สำหรับพระประธานนั้น นักโบราณคดีตรวจสอบแล้ว ให้ข้อสังเกตว่าพระประธาน ซึ่งเป็นพระขนาดใหญ่ ประดิษฐานในพระอุโบสถมาแต่ต้นนั้น พระพุทธรูป ซึ่งอาจอัญเชิญพระเกศามาเป็นประธาน แต่ลักษณะของฐานชุกชี และ การประดิษฐานพระนั้น เป็นแบบที่อยู่ในความนิยมเมื่อครั้งก่อนสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชมาก บางทีอาจเป็นวัดเก่าแก่ที่สมเด็จพระนารายณ์มหาราช ทรง ปฏิสังขรณ์ขึ้นก็เป็นได้สันนิษฐานว่าคงจะเป็นเครื่องหมายบอกให้ทราบ ว่า วัดนี้เป็นวัดที่สมเด็จพระนารายณ์ ๑ ทรงสร้าง และคงจะทำขึ้นในคราวปฏิสังขรณ์นี้เอง แต่ฝีมือช่างตลอดจนลักษณะ และลวดลายนั้น ผิดแผกจากศิลปกรรมในรุ่นเดียวกัน อาจจะ เป็นฝีมือช่างชาวลพบุรี จิตรกรรมฝาผนังทั้งดงาม กราบนมัสการรูปเหมือน พระพุทธวรญาณ พระเถระผู้มีคุณธรรมสูง และบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ ที่ถือน้ำพิพัฒน์สัตยา พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปฏิสังขรณ์ วัดกวีศรารามเรียบร้อยแล้ว ทรงอาราธนาพระสงฆ์ สามัญนิคายมาอยู่จำพรรษา โดยมีเจ้าอาวาสสืบต่อกันมาที่องค์ ไม่ปรากฏ แต่เจ้าอาวาสทุกองค์มีสมณศักดิ์เป็น "พระครูรามัญสมณคฤ" ต่อกันมา จนกระทั่ง เปลี่ยนจากวัดรามัญ เป็นวัดมหานิกาย

โบราณสถานที่น่าสนใจ

พระอุโบสถ

มีลักษณะเป็นพระอุโบสถมหาอุด ภายในวัดมีพระอุโบสถที่มีประตูทางเข้าออกทางเดียวกัน หน้าต่างเจาะช่อง ศิลปแบบอยุธยา มีมุขเด็จอยู่ด้านหน้าที่รัชกาลที่ ๔ โปรดให้ต่อออกมาและขยายพัทธสีมาให้ใหญ่กว่าเดิม พระประธานเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยศิลปะอุทอง จิตรกรรมฝาผนังเป็นลายรูปดอกไม้มี่ที่มีความงดงามยิ่งนัก

เจดีย์ภายในวัด

เจดีย์ทรงกลมตั้งอยู่บนฐานสี่เหลี่ยม ตั้งอยู่ทางด้านหลังพระอุโบสถ ภายในเขตพัทธสีมา ซิดกับตัวพระอุโบสถ ตามธรรมเนียมความนิยม สร้างโบสถ์หรือวิหารหน้าstupหรือเจดีย์ เจดีย์องค์นี้น่าจะมีมาแต่เดิมแล้ว แต่ในลักษณะปัจจุบัน ได้รับการบูรณะในรัชกาลที่ ๔ หอไตรริมบ่อน้ำหน้าพระอุโบสถก็เช่นเดียวกัน เป็นหอไตรขนาดพอเหมาะ มีลายหน้าบัน เป็นก้านขดสวยงาม

ศาลาและสิ่งก่อสร้างต่างๆ

ศาลาและกุฏิซึ่งสร้างขึ้นในครั้งนั้น ก็ยังมั่นคงแข็งแรงดังอยู่ในปัจจุบัน กุฏิสร้างเป็นหมู่ตึก เป็นระเบียบเรียบร้อยและสวยงาม ในการปฏิสังขรณ์ในรัชกาลที่ ๔ นั้น ยังได้สร้างกำแพงสูงรอบวัด มีซุ้มประตูด้านหน้าวัดสองแห่ง และทางหลังวัดอีกแห่งหนึ่ง ซุ้มประตูและกำแพงส่วนใหญ่ ยังสมบูรณ์ดังอยู่ในปัจจุบัน

รายนามเจ้าอาวาส

๑. พระอุดมญาณ พ.ศ. ๒๔๐๖
๒. พระครูรามัญสมณคฤค (อรรถทีป) พ.ศ. ๒๔๐๘
๓. พระครูรามัญสมณคฤค (บุปผระมะ) พ.ศ. ๒๔๒๖
๔. พระครูรามัญสมณคฤค พ.ศ. ๒๔๓๖ - พ.ศ. ๒๔๔๘
๕. พระครูรามัญสมณคฤค (อุม) พ.ศ. ๒๔๔๘ - พ.ศ. ๒๔๕๓
๖. พระครูโฆธานสมณคฤค (รุ่ง) เจ้าคณะแขวงเมืองลพบุรี พ.ศ. ๒๔๕๓ - พ.ศ. ๒๔๘๐
๗. พระพุทธวรญาณ (กิตติ ทินนมหาเถระ) ปธ.๘ เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี พ.ศ. ๒๔๘๑ - พ.ศ. ๒๕๓๕
๘. พระครูประสาทสุตกิจ (ประจักษ์ สุตเปโม) ปธ.๓ เจ้าคณะตำบลทะเลชุบศร พ.ศ. ๒๕๓๕ - ๒๕๔๖
๙. พระเทพเสนาบดี (ประเทือง อาภาโร) ปธ.๔ เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี พ.ศ. ๒๕๔๖ - ปัจจุบัน

ข่าวและกิจกรรมของคณะสงฆ์ในจังหวัดลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง

มอบสิ่งของช่วยเหลือผู้ประสบอัคคีภัย

วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๖๑ คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง นำโดยพระครูภัทรปัญญาธร เจ้าคณะอำเภอโคกสำโรง มอบเงินช่วยเหลือจำนวน ๑๖,๖๐๐ บาท และสิ่งของ อุปโภค บริโภค ช่วยเหลือ ครอบครัว นายเฉลิม คงรัก ผู้ประสบอัคคีภัย ณ บ้านหนองคู หมู่ ๕ ต.ห้วยโป่ง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

ที่มา : Facebook พระครูภัทรปัญญาธร วัดสิงห์คูยาง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง

มอบสิ่งของช่วยเหลือผู้ประสบอัคคีภัย

วันพุธ ที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง นำโดยพระครูภัทรปัญญาธร เจ้าคณะอำเภอโคกสำโรง มอบสิ่งของเครื่องอุปโภค บริโภค ช่วยเหลือครอบครัวผู้ประสบอัคคีภัย นางสาวทอง โพธิ์ ชาวบ้านห้วยวัวตาย ตำบลวังขอนขว้าง อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

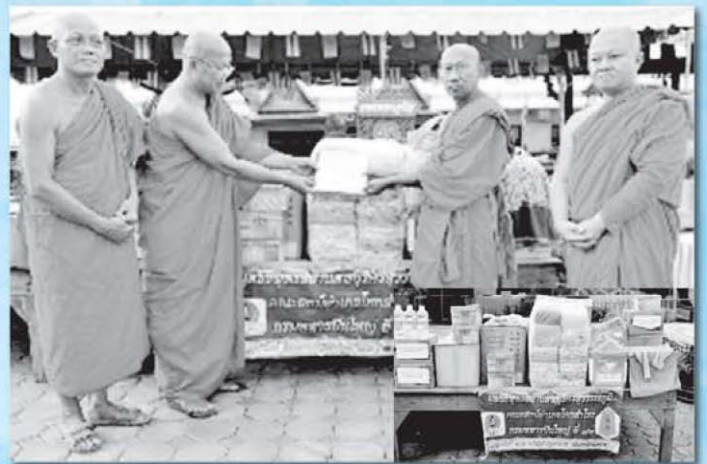

ที่มา : Facebook พระครูภัทรปัญญาธร วัดสิงห์คูยาง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

คณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี

มอบสิ่งของช่วยเหลือผู้ประสบภัย ชาว สปป.ลาว

วันอาทิตย์ที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๖๑ คณะสงฆ์จังหวัดลพบุรี ร่วมกับมูลนิธิเสริมฐิเรื่อทอง วัดพุน้อยและมูลนิธิพุทธสถานฯ จัดโครงการ “แบ่งปันน้ำใจ สู่พี่น้อง สปป.ลาว” เพื่อมอบสิ่งของเครื่องอุปโภค บริโภค ช่วยเหลือผู้ประสบภัย ชาว สปป.ลาว

ที่มา : Facebook พระครูภัทรปัญญาธร วัดสิงห์คูยาง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง จัดโครงการ “ธรรมสัญจร”

วันอาทิตย์ ที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ คณะสงฆ์อำเภอโคกสำโรง นำโดยพระครูภัทรปัญญาธร เจ้าคณะอำเภอโคกสำโรง เจริญพุทธมนต์ ถวายสมเด็จพะเจ้าอยู่หัวมหาราชาลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูรและ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ในรัชกาลที่ ๙ ทั้งนี้มีพระสงฆ์ และพุทธศาสนิกชนเข้าร่วมกิจกรรมประมาณ ๘๕๐ รูป/ท่าน

ที่มา : Facebook พระครูภัทรปัญญาธร วัดสิงห์คูยาง อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี

ธรรมะจากท่านเจ้าคุณฯ

ความเมตตา กรุณาในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (รัชกาลที่ ๙) ที่ทรงประทานให้กับสุนัขทรงเลี้ยง เป็นธรรมที่สำคัญเรื่องหนึ่ง เด็กน้อยคนหนึ่งบอกกับหลวงพ่อกว่า เขาอยากเกิดเป็นสุนัขที่อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ท่าน เด็กน้อย มีความคิด มีความเข้าใจว่าสุนัขทรงเลี้ยงเปรียบเสมือนผู้ที่มีโอกาสดี ถึงแม้จะเป็นสัตว์เครื่องงานแต่ก็มีบุญที่ได้เกิดเป็นสุนัขทรงเลี้ยง มีสุนัขหลายตัวที่พระองค์ท่านทรงประทานความรักความอบอุ่น ยกตัวอย่างที่เรารู้จักกันดีคือ คุณทองแดง เมื่อประทับนั่ง เราจะเห็นคุณทองแดงเฝ้าห้วยเกยอยู่ที่พระเพลา(ขา) พระองค์ท่านทรงโปรดให้ความเมตตากรุณาต่อสัตว์เหล่านี้ ซึ่งหลวงพ่อก็เชื่อว่าสุนัขทรงเลี้ยงทุกตัวก็คงมีความสุข สุนัขไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตาม

สัญชาตญาณ ของสุนัขก็คือจะรักเจ้าของ มีความกตัญญูรู้คุณ สุนัขนั้นมีความจำที่ดีถ้าเราให้อาหารให้ความรัก พวกเขาสักครั้งหนึ่งเขาก็จะจำเราได้ นอกจากนั้นสุนัขยังแสดงความรัก ความคิดถึงต่อเจ้าของด้วยแต่จะเป็นการแสดงออกที่แตกต่างจากสัตว์อื่นโดยทั่วไป โดยการร้องเสียงที่ไม่ใช่เสียงเห่า เสียงเหอน แต่เป็นเสียงที่ออกมาจากหัวใจของเขา เวลาเจอเจ้าของหรืออยู่ใกล้ชิดกับเจ้าของก็มักจะกระดิกหางไปมาเป็นการแสดงถึงความสุข ความดีใจ และความรัก ที่หลวงพ่อยกเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อให้เราได้ตั้งสติมีความคิด ความเชื่อ ว่าในหลวง

รัชกาลที่ ๙ ท่านเมตตา กรุณา ต่อสุนัข ซึ่งหลวงพ่อก็เชื่อว่าพระองค์ท่านมีความเมตตา กรุณาต่อสัตว์ทุกชนิด แต่สุนัขทรงเลี้ยงมีลักษณะพิเศษที่ได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ท่านมากที่สุด สรุปเรื่องนี้ก็คือพวกเราทุกคนต่างเชื่อโดยเต็มหัวใจเลยว่าในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงโปรดสุนัขมาก

เมื่อไม่นานมานี้หลายคนอาจจะตกใจกับเรื่องการ Set Zero สุนัขจรจัด ในกรุงเทพ โดยจะแก้ปัญหาโดยการนำสุนัขไปกำจัดหรือฆ่าหลายคนก็คิดแบบนั้น แต่หลวงพ่อก็เชื่อว่าเขาไม่น่าจะทำอย่างนั้นเขาน่าจะมีวิธีแก้ปัญหา หลวงพ่อได้ดู ได้ทราบเรื่องราวก็เลยประกาศตัวว่า จะขอรับสุนัขที่จรจัดไปดูแล ความจริงเรื่องนี้หลวงพ่อก็คิดมาหลายปีแล้วว่าจะสร้างเมืองให้สุนัขอยู่จริงๆแล้วหลวงพ่อก็เลี้ยงสุนัขมานานกว่า ๑๕ ปี ซึ่งตอนนี้หลวงพ่อก็เลี้ยงสุนัขอยู่ประมาณ ๘๐๐ กว่าตัวที่อยู่ในการดูแล สุนัขส่วนหนึ่งหลวงพ่อก็เลี้ยงเขาไว้ในกรงไม่แออัด เพราะกรงหนึ่งกรงขนาดเท่าบ้านหนึ่งหลังสุนัขอยู่รวมกันประมาณ ๓-๕ ตัว มีคนทำอาหารให้อาหารทุกวัน แต่หลวงพ่อก็รู้สึกผิดที่เลี้ยงเขาให้อยู่แบบจำกัดพื้นที่หรือกักขังนั่นเอง ซึ่งสิ่งที่มีค่ามากที่สุดสำหรับสิ่งมีชีวิตนั้นคือ อิสระภาพ หลวงพ่อเปรียบเทียบ ถ้าเราเป็นนกเราก็ออยากบินไปตามธรรมชาติไม่อยากจะขังอยู่ในกรง ถึงแม้จะเป็นกรงทอง การที่เราไปกักขังสัตว์เหล่านั้นไว้เพื่อทำให้เรามีความสุข สิ่งเหล่านั้นจะเป็นกรรมในภายหลัง มีอยู่คนหนึ่งมาเล่าให้หลวงพ่อฟังว่าเขาโดนคดีขังให้ประกันตัวเขาประกันตัวไม่ทันจึงต้องนอนในคุก หลวงพ่อถามเขาว่านอนในคุกเป็นไงสบายดีไหม เขาบอกไม่สบาย นอนร้องไห้ทั้งคืน น้อยเนื้อต่ำใจตัวเองว่าไม่ได้ผิดเลยทำไมต้องมาโดนลงโทษถูกจองจำในคุก หลวงพ่อเลยถามเขาว่าที่บ้านได้ขังสุนัข ขังแมว ขังนกไว้บ้างไหม เขาบอกว่า ขังแมว และนก หลวงพ่อจึงให้เขาลองนึกดูว่านกและแมวขาดอิสรภาพจะทุกข์ขนาดไหน ก็เหมือนกับเราที่ถูกขังจริงๆเราก็ไม่ได้ตายหรอกแต่เราเสียอิสรภาพ จึงทำให้เรามีความรู้สึกเหมือนได้รับโทษโดยไม่เป็นธรรม เช่นเดียวกันกับนกที่อยู่ในกรงมันทำผิดอะไร เราถึงไปจับมันมาขัง บางเหตุผลฟังแล้วก็รู้สึกว่ามนุษย์เราเห็นแก่ตัว นานกมาขังเพราะเห็นว่าเสี่ยงเพราะดี พวกเราเป็นมนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ ก็ควรเห็นว่าอิสรภาพเป็นสิ่งที่สิ่งมีชีวิตรวมถึงมนุษย์ต้องการมากที่สุด

หลวงพ่อก็จะสร้างเมืองให้สุนัขให้อยู่กันเป็นหลังๆ ตอนนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างหลังหนึ่งจะให้อยู่ประมาณ ๑-๓ ตัว ปีนี้เป็นปีจอ เดือน ๗ วันจันทร์ จะทำการเปิดเมืองสุนัข หลวงพ่อก็จะไม่ขังสุนัข เว้นแต่สุนัขตัวนั้นจะมีปัญหา เช่น สุนัขที่มีโรค หลวงพ่อสร้างเมืองสุนัข เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (รัชกาลที่ ๙) การดูแลสุนัขให้ดีไม่ใช่เรื่องง่าย หลวงพ่อก็จะทำให้สุนัขทุกตัวมีความสุข เมืองสุนัขของหลวงพ่อไม่ใช่แค่เป็นที่อยู่ แต่จะเป็นโรงเรียนฝึกสุนัขให้ทำกิจกรรมต่างๆ นอกจากนั้นยังมีโรงพยาบาลสุนัข ที่คอยรักษาเวลาที่พวกมันเจ็บป่วย คอยควบคุมประชากรสุนัข ในโรงพยาบาลหลวงพ่อก็จะมีธนาคารเลือดสุนัขเก็บเลือดพวกสุนัขที่หลวงพ่อเลี้ยง ไว้ให้กับสุนัขที่ต้องการเลือดโดยจะส่งไปยังคลินิกต่างๆที่ต้องการเลือดสุนัข เราไม่ได้ต้องการจะขายเลือดสุนัข แต่ต้องการให้สุนัขได้ช่วยชีวิตสุนัขด้วยกัน นอกจากนี้ในเมืองสุนัขจะมีสวนสนุกสุนัขไว้คอยจัดกิจกรรมให้สุนัขได้มาแข่งขันกัน ไม่ว่าจะเป็นสุนัขในประเทศไทยหรือต่างประเทศ สิ่งนี้จะทำให้เศรษฐกิจของประเทศเราดีขึ้นได้ มีโรงแรมอย่างดีสำหรับให้คนและ

สุนัขได้พักอันนี้หลวงพ่อก็เก็บเงินเพื่อหารายได้ไว้เลี้ยงสุนัขในเมืองแห่งนี้ แต่รับรองได้ว่าไม่เอาเปรียบ คนที่มาอาจจะมีการรับอุปการะสุนัขสักตัวในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าให้เอาสุนัขกลับบ้าน แต่เป็นการมอบเงินค่าอาหารให้สุนัขเดือนละประมาณ ๕๐๐-๖๐๐ บาท ตอนนี้หลวงพ่อก็มีคนที่ตั้งกันมาเป็นเครือข่ายที่จะมาร่วมบริจาคเงินสมทบทุนซื้ออาหารให้สุนัขในเมืองสุนัขแห่งนี้เป็นจำนวนหนึ่งแล้ว เมื่อไม่นานมานี้หลวงพ่อก็มีโอกาสดูไปประเทศออสเตรเลีย ก็ได้เล่าเรื่องนี้ให้กับลูกศิษย์ลูกหาฟัง เขาจึงรวมตัวกันเป็นอาสาสมัคร ประมาณ ๑๐๐ คน เพื่อช่วยหาอาหารให้กับสุนัขที่หลวงพ่อก็จะเลี้ยง ที่ออสเตรเลียค่าเงินสูง ๑ เหรียญ หรือ ๑ ดอลลาร์ มีค่าประมาณ ๒๔ บาท เท่ากับอาหารสุนัข ๑ กิโลกรัม อาสาสมัครทุกคนในออสเตรเลีย (ประมาณ ๑๐๐ คน) รับปากกับหลวงพ่อกับจะหยอดกระปุกทุกวันๆวันละ ๑ เหรียญ และทุกสิ้นเดือนก็จะส่งเงินนั้นมายังบัญชีอาหารสุนัข โดยประชาชนจิตอาสาที่ออสเตรเลีย รวมกลุ่มกันโดยใช้ชื่อว่า “ใจฟ้าอาสาชิตินัย” และในอนาคตคาดว่าจะมีประชาชนชาวไทยในออสเตรเลีย มาเข้ากลุ่มร่วมอุปถัมภ์สุนัขเพิ่มมากขึ้น ซึ่งต้องใช้เวลาอันยาวนานกว่าเรื่องนี้จะสำเร็จ หลวงพ่อก็คาดว่าอย่างน้อยประมาณ ๑๕-๒๐ ปี เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อน หลวงพ่อตั้งใจจะทำเพื่อเป็นมหากุศล ถวายพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช (รัชกาลที่ ๙) ซึ่งเหตุผลสำคัญที่สุดคือพระองค์ท่านทรงโปรดสุนัขและป็นป็นปจ๊อ อย่าลืมนะญาติโยม ปจ๊อ เดือนเจ็ด วันจันทร์ เราจะเปิดเมืองสุนัขให้สุนัขจรจัด

แหล่งที่มา : กิจกรรมธรรมะข้างถนน วันพุธที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๑

ณ เกาะพหลโยธิน อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ

จาก facebook วัดพระบาทน้ำพุ

ปล่อยวางได้ไรทุกข์

สุขทุกข์อยู่ที่ใจมิใช่หรือ

ถ้าใจถือก็เป็นทุกข์ไม่สุขใส

ถ้าไม่ถือก็เป็นสุขไม่ทุกข์ใจ

ถ้าอยากได้ความสุขต้องปล่อยวาง

“ปล่อยวาง” เราจะได้ยินคำนี้กันบ่อยๆ จากคนรอบข้าง เหมือนคำปลอบใจในยามที่เรากำลังประสบกับความทุกข์อยู่ แต่เราจะได้ยินคำว่า “ปล่อยวาง” จากใครเลยในยามที่เรากำลังมีความสุขยินดี มีความสุข ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะว่าความรักสุขเกลียดกลัวทุกข์ของสัตว์โลกที่มีเหมือนกัน

ดังนั้นเราจึงวนเวียนอยู่กับความสุขและความทุกข์กันตลอดมา เหมือนคนป่วยไข้เรื้อรัง สามวันดี สี่วันไข้ เวียนเข้าเวียนออกโรงพยาบาลอยู่ตลอดเวลา เพื่อกำจัดความทุกข์จากอาการป่วยไข้ของตนเสีย

การยึดติด (อุปาทาน) กับความรู้สึกว่าสุข ว่าทุกข์ จัดว่าเป็น โรคทางใจที่จะต้องเยียวยาด้วยธรรม โอสถ คือ พระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่จะป็นยาที่คอยรักษาโรคทางใจที่เอาแต่ จะยึดมั่นติดนี้อยู่รำไป

พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงสามัญญลักษณะ คือ ความเป็นจริงที่จะต้องเกิดขึ้นทั่วไปกับทุกสรรพสิ่ง ได้แก่ อนิจจัง คือ ความไม่เที่ยง, ทุกขัง คือ ความทนอยู่ไม่ได้, อนัตตา คือ ความไม่ใช่ตัวตน การศึกษาทำความเข้าใจในความจริงอันเป็นสามัญญลักษณะนี้ จะเป็นธรรมโอสถที่ช่วยรักษาโรคยึดติดในสิ่งนั้น สิ่งนี้ (อุปาทาน ความยึดมั่นถือมั่น) ลงเสียได้ ด้วยเห็นธรรมว่า “จะต้องเป็นของมันอย่างนั้นเอง” บาลีท่านว่า “ตถตา”

เมื่อมีความเข้าใจในสามัญญลักษณะแล้ว อาการที่รักสุข เกลียดกลัวทุกข์ ก็จะผ่อนคลายลงจนนำไปสู่ การยอมรับในสิ่งที่ตนเองกำลังประสบพบเจอหรือ กำลังได้รับอยู่ได้ในที่สุด นี่คือ “การปล่อยวาง” สุขก็ไม่ยึดมั่นถือมั่น หลงมัวเมา (โลภียสุข) ทุกข์ก็ไม่ดิ้นรนขัดขืน จนก่อให้เกิดทุกข์ที่มากขึ้น

อาการที่จิตปล่อยวางจะเป็นจิตที่มีความสงบสุขโดยไม่ต้อง มีสิ่งปรุงแต่งใดๆ มาประดับตกแต่ง เพื่อให้เป็นไปตามปรารถนา แห่งตน สมดังพุทธภาษิต ที่ว่า “นตฺถิ สนฺตปิรํ สุขํ” แปลว่า ความสุขอันยิ่งกว่าความสงบไม่มี ดังนี้

สัพพะพุทธานุภาวนะ

ด้วยอาณานุปของพระพุทธเจ้าทั้งปวง

สัพพะธัมมานุภาวนะ

ด้วยอาณานุปของพระธรรมทั้งปวง

สัพพะสังฆานุภาวนะ

ด้วยอาณานุปของพระสงฆ์ทั้งปวง

สะทา โสตถิ ภวันตุ เต

ขอความสุข จงมีแก่ท่าน ทุกเมื่อเทอญ

พระครูสังฆรักษ์สมบัติ สีสกุลิโต

ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดเขาลงพัฒนา

รองประธานกรรมการมูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

๗ กันยายน ๒๕๖๑

၁၄

ความก้าวหน้าโครงการหล่อพระ ๘๘ ปาง

สำหรับวารสารฉบับนี้ทางพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิขอแจ้ง พระพุทธลพบุรีศรีสุวรรณ ที่มีพุทธศาสนิกชนผู้ใจบุญร่วมเป็นเจ้าภาพ ในการหล่อพระ ๘๘ ปาง เพิ่มเติม

พระปางประทานพรขัดสมาธิ

รายนามเจ้าภาพ

คุณพงศ์ศักดิ์ ปิยะวุฒิสกุล, คุณกนกวรรณ ปิยะวุฒิสกุล,
คุณสามารด ธรรมวิริยสถิต, คุณธีรวัฒน์ ตรีขันติกร
และคุณพัชรา ธรรมเจริญ

เททองหล่อ วันศุกร์ ที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๑

สถานที่ วัดพระบาทน้ำพุ

พระปางพุทธโฆษาชุกรวายุรยประภาดลาคค

รายนามเจ้าภาพ

คุณจุฑามาศ ประดิษฐ์บาทูกา, คุณวีระ ศิริวงศ์วัฒนา,
คุณอังคณา แซ่โค้ง, คุณมนิต ชุนจันทร์, คุณธวัชชัย อิงคณิศร
คุณปรีดี โพธิ์วิจิตร, คุณอัมรา, คุณอ้วน, คุณสันชัย รอดอินทร์,
คุณวิภา พุดนันทพร, คุณวิชัย พัทบุรี, คุณนุชรี ทิพย์มณฑา
และคุณวิภาดา สุขสมบุรณ์

เททองหล่อ วันพุธที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๑

สถานที่ หทัยราษฎร์ ๕๔ (ตลาดมารวย)

พระปางประทานพรขัดสมาธิเพชร

รายนามเจ้าภาพ

คณะครู นักเรียน สมาคมผู้ปกครอง และศิษย์เก่า
โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย จังหวัดขอนแก่น

เททองหล่อ วันจันทร์ ที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๖๑

สถานที่ โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย

ปัจจุบัน พระ ๘๘ ปาง มีพุทธศาสนิกชนผู้ใจบุญร่วมเป็นเจ้าภาพหล่อพระแล้วทั้งสิ้น ๘ ปาง ดังนี้

๑. พระปางสะดุ้งมาร	๒. พระปางประทานพร(อื่น)	๓. พระปางถวายเนตร
๔. พระปางปาลิไลยก์	๕. พระปางรำพึง	๖. พระปางลีลาไสยาสน์
๗. พระปางห้ามญาติแบบมีนาคปรก	๘. พระปางประทานพรขัดสมาธิ	๙. พระพุทธโฆษาชุกรวายุรยประภาดลาคค
๑๐. พระประทานพรขัดสมาธิเพชร		

“ขออนุโมทนาบุญกับเจ้าภาพทุกท่าน ในการร่วมทำบุญใหญ่ในครั้งนี้ ถือเป็นกุศลบุญ ขอเจริญพรให้ทุกท่านมั่นคงถาวร พบแต่ทางสว่าง ไม่
หลงไปเป็นทางวิบัติ แข็งแกร่งตั้งฐานพระพุทธรูป เกิดในภพใดพบแต่ความสำเร็จอันดีงาม”

ท่านเจ้าคุณพระราชวิสุทธิประชาณ

เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ที่ปรกษามูลนิธิพุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

ขอเชิญ

ร่วมเป็นเจ้าภาพหล่อพระ ๘๘ ปาง พระที่มีเพียง ๒ องค์ในโลก
ประดิษฐานในอาคารพุทธธรรม ๑ องค์
อยู่กับเจ้าภาพที่ร่วมหล่อ ๑ องค์
ซึ่งอยู่ภายใต้การดำเนินงานของศิลปินแห่งชาติ
ศาสตราจารย์ปรีชา เถาทอง
ขนาดพระหน้าตัก ๓๒ นิ้ว (เท่ากับองค์จริง)

พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

๐๓๖-๗๗๑-๓๐๐ , ๐๙-๔๓๔๑-๘๒๖๐, ๐๘-๓๑๖๕-๔๓๔๗

sungway.111@gmail.com

sps111

Sungwayshanee พุทธสถานลพบุรีศรีสุวรรณภูมิ

www.srisuvarnabhumibuddhist.com